

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

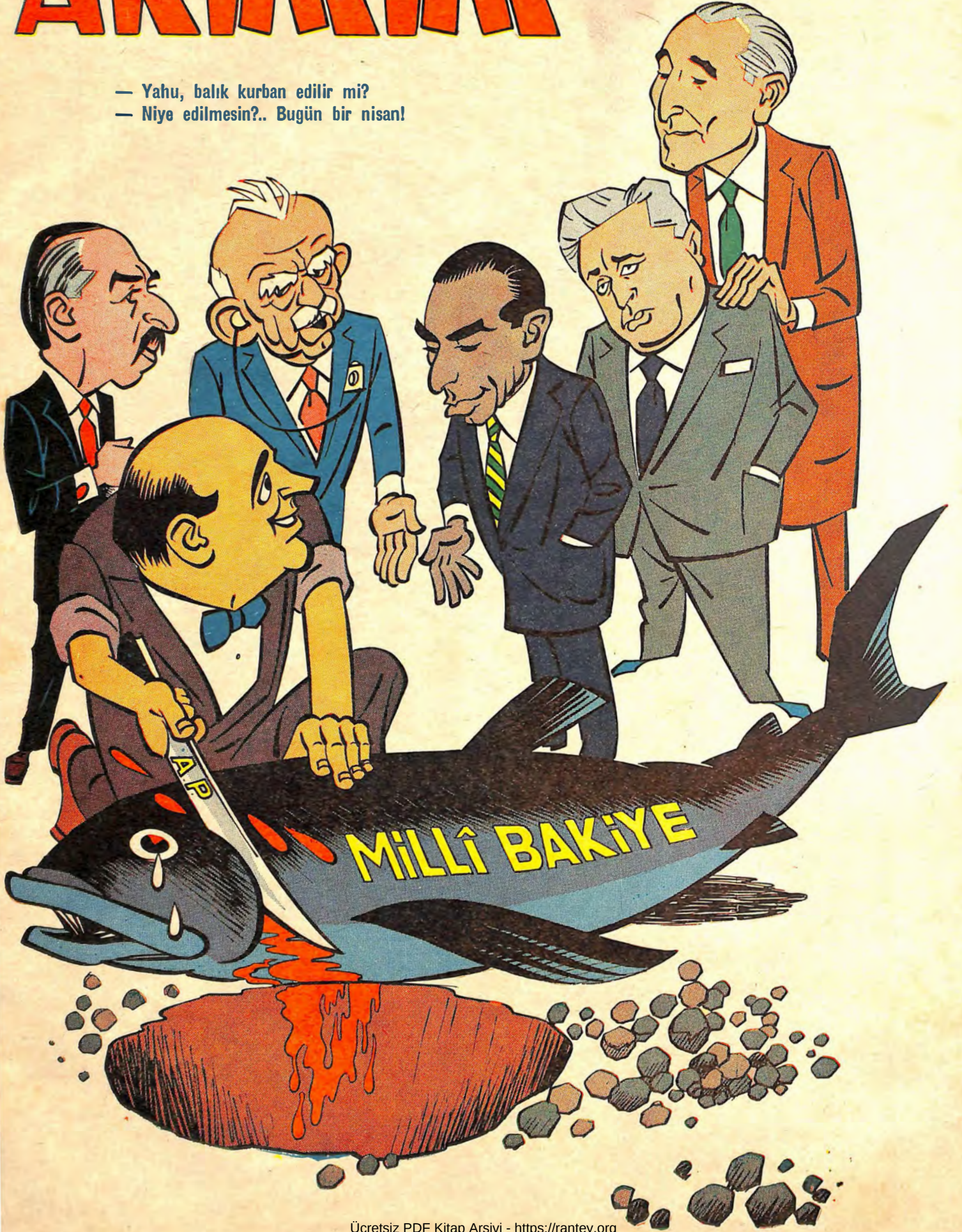
Yedek ve Duyuru Kanallarımız

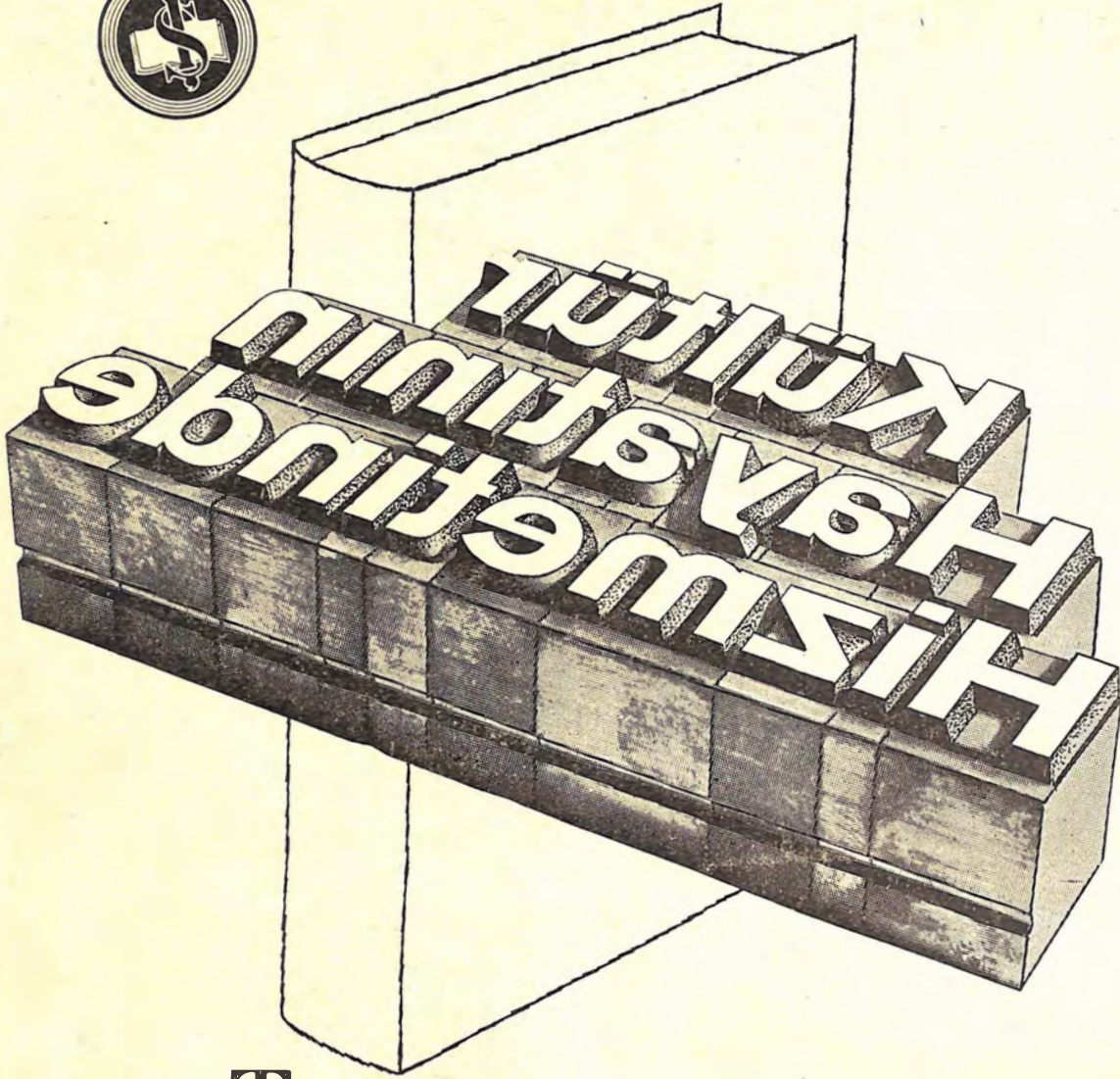
Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Akhalaka

- Yahu, balık kurban edilir mi?
- Niye edilmesin?.. Bugün bir nisan!

Türkiye İş Bankası, neşir hayatı ile daima yakından ilgilenmiş, bu meyanda memleket irfanına daha geniş ölçüde hizmet edebilmek maksadiyle Kültür Yayınları Türk Limited Şirketini kurmuştur. Bugüne kadar çeşitli eserler yayınlıyan bu Şirket, fikir, sanat, edebiyat ve iktisat mevzularında en değerli eserleri halkımızın istifadesine sunmuştur ve sunacaktır.

TÜRKİYE BANKASI

PARANIZIN İSTİKBALİNİZİN EMNİYETİDİR

Türkiye İş Bankası Kültür Yayınlarından bazıları: Atatürk'ten Düşünceler - İyi İnsan İyi Vatandaş - Zabit ve Kumandanla Hasbıhâl - Atatürk'ü Özleyiş - Gog - Fuzuli Divanı - Atatürk'ün Askerliğe Dair Eserleri - Milli Mücadele Başlarken - Atatürk Anadolu'da - Atatürk Hakkında Hatıralar ve Belgeler - Problemler Çocuklar ve Problem Sebepleri - Beethoven - Hayyanı Rubaileri - Goethe Hayatı ve Eserleri - Dante Hayatı ve Eserleri - Komutan Atatürk - Mevlâna'dan Seçme Rubailer - İslâm Devletlerinde Kadın Hükümdarlar - İnsanlığın Geleceği - Atatürk'ün Hatıraları.

AKBABA

Yıl: 44 Cilt: 10 Sayı: 14 * Başyazarı: Yusuf Ziya ORTAÇ * 30 Mart 1966

K ö r d ü ğ ü m !

BÜYÜK Millet Meclisi çalışmalarına, beş muhalif parti, her oturumda yeni bir kördüğüm vuruyor: Çözümeleri kırk gün, kırk gece sürecektir gensorularla...

Kerem, âşık parmaklarla birini çözerken, öbürü tekrar iliklenen Aslı'nın düğmeleri de böyledir, değil mi?

Bunun tek nedeni var: Gündeme konulmak istenen yeni seçim kanunu...

Bu beklenmedik bir sürpriz miydi?.. Değil. Adalet Partisi seçimleri kazanmadan önceki bildirisinde, seçimleri kazandıktan sonra bu değişikliği yapacağını söylemişti. Hükümet programında da bu verilmiş sözü tekrarladılar.

Eh, sayın Demirel sözünün eri: Söz verdim, değiştireceğim, diyor. Hem de şuna, buna değil, millete söz vermiş! Partilerin millete verdikleri hangi söz bugüne kadar tutulmamıştır ki?

Ulusal artık kanununu hiç kimse, sağduyu içinde savunamaz. Buna, ne her türlü hukuku kendi öz hukuku gibi savunan mümtaz dostum Nihat Erim'in ilmi, ne kürsüler horozu profesör Feyzioğlu'nun zağlı dili, ne de sayın İnönü'nün pek hünerli mantığı yeter!

Benim bir İstanbul mahallesinde sandığa attığım oy pusulası ile, güney, yahut kuzey illerimizden bir tanımadığım kişi milletvekili çıkacak!.. Bu, bir kanun konusu değil, olsa olsa seyrircileri kahkahalarla güldürecek bir vodvil konusu olur.

Sayın İnönü'yü, ileri yaşlılığın belirtilerinden olan aşırı bir hassasiyetle Türk milletinin oyları üstüne titrer görüyoruz. Tanrı, kendilerine sağlık ve uzun ömürler versin, bu gidişle daha neler göreceğiz, bilmem. Şimdilik ibretle gördüğümüz, İşçi Partisi lideri Mehmet Ali Aybar'la yan yana geldikleridir!

Utangaçla söyliyelim ki, muhalifet partilerinin mecliste kullandıkları taktik — şeriatın, kırk üç yıl önce siyasetten uzaklaştırıldığı Türkiye Cumhuriyetinde — hâlâ «hile-i şer'iyye» oyunudur!

Ancak, muhaliflerin bütün bu haksızlıkları, seçim kanununu değiştirmek için gösterdiği telaşa Adalet Partisini haklı kılmaz.

Sayın Demirel ve kendisinden sonra gelen onuncu, onbeşinci ağzlar, tek sesli bir savunma

ile yetiniyorlar: Millete söz verdik!

Baylar! Sayın baylar! Pek sayın baylar!.. Türk milleti ev kirasını unuttu, gecekonduderdini unuttu, okulsuz köyünü unuttu, çeşmesiz mahallesini unuttu, ısıksız evini unuttu, doktorsuz hastasını unuttu, personel kanununu unuttu, toprak reformunu unuttu, ormanı, erozyonu unuttu, yüzbinleri dış göçe sürükleyen işsizliği unuttu da kala kala bir seçim kanunu için verdiği söz mü kaldı aklınızda?.. Altmış milyon göz, yurdun dört bucağından Büyük Millet Meclisine dikilmiş: «Ha çıktı, ha çıkıyor» diye soluk soluğa onu mu bekliyor?

Domabahçe Sarayını gezen Fransız elçisinin: — Kaç top atar bu saray muharebede?

Diye sorduğunu, biz de aynı mantıkla sayın Başbakan'a sorduk:

— Kaç çocuğa okul, kaç hastaya döşek, kaç musluğa su, kaç tencereye aş, kaç işsize ekmek yetiştirir bu seçim kanunu?

Sayın A.P. iktidarı, hacı duası ile koltuğunda rahat edeceğini sanıyorsa, sahiden yazık. Artık hiçbir iktidar, aydınlar çoğunluğunun yardımını, üniversitelerin ve basının güvenini kazanmadan bastığı yerin sağlamlığına inanamaz.

Sayın Süleyman Demirel, sahiden üzülmek söyleyim ki, geldiği günden bu yana, gittikçe kayan bir çürük toprak üstüne istikbal inşa ediyor.

Acı, ama gerçek.

Yusuf Ziya ORTAÇ

Sayın Okurlarımıza

Bizim Yokuş bu sayıda bitti. Bunun yerine, Yusuf Ziya Ortaç sizlere:

İSRAİL'DE ON GÜN

Başlıklı bir seyahat serisi yazacaktır.

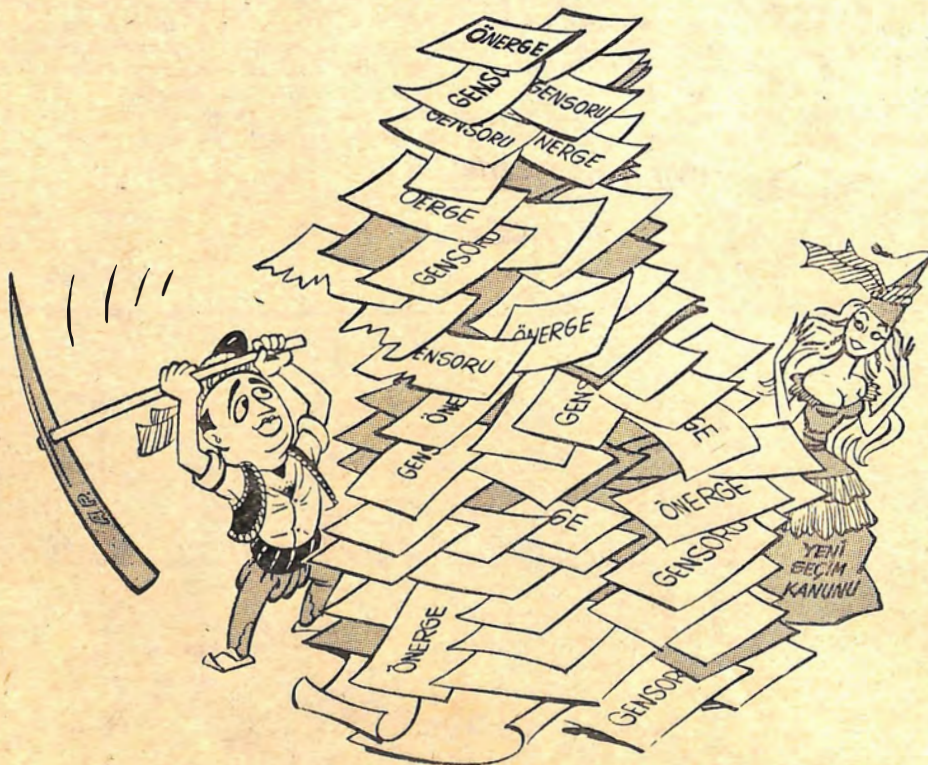
Sayın Ortaç, s z bu yazıyı okurken seyahatte: İsrail hükümetinin davetlisi olarak o mucize dünyasını görüyor... Dönüşte gördüklerini onun kaleminden okuyacak, daha doğrusu seyredeceksiniz.

Bundan başka, Münif Fehim'in eşsiz fırçası ile resimlenen manzûm romanımız:

Dağların Havası

Yine Akbaba'da sevgili okuyucularımıza iftiharla sunulacaktır. Akbaba sayın okurlarının Kurban Bayramlarını sağlık ve sadet dilekleri ile kutlar.

Muhalifler yüzlerce sayfalık gensoru önergeleriyle seçim kanunu müzakeresini geciktiriyorlar..

Ferhat ile Şirin!

Canım Cicim!

BİZİM evde önce ablama harika çocuk diye bakmışlar. Hârikâlığın Ablamdan çok uzak olduğunu görünce de ailemizden hârika çocuk çıkacağı umudu kalmamış.

Ablamın hârika çocuk sanıldığı günleri hatırlıyorum. Ben o zaman daha okula bile başlamamıştım. İşinden dönünce babam ona Fransızca öğretmeye çalışırdı. Ablam haftalarca Fransızca bir şiiri bir türlü ezberliyemedi. Yanlarında oturup hep onları dinlediğim için o şiiri kenliğimden ezberleyivermiştim. Aradan yıllar geçti, o Fransızca şiir hâlâ aklımdadır.

Jem mon şiyen ön bon gardiyen
«Lô berjer e son şiyen
Ki manj pô, travay biyen»

Ne demek olduğunu bilmem ama, duya duya aklımda kalmış. Babam bu Fransızca şiiri Ablama ezberletmek için o kadar çok tekrarlamıştı ki, annem de, evdeki hizmetçi de ezberlemişti. Yalnız ablam ezberliyemedi. O bu şiiri, sanki Çince uyduruyormuş gibi şıngır mıngır bir sesle okuyordu: «Şiyen min biyen mon tiyen» gibi bir şeyler söylediler.

Sonra bir gün babamın Avrupa'da okumuş pedagog bir arkadaşı demiş ki:

— Yabancı dil öğrenmek ayrı bir kabiliyettir. Çocuğu boyuna zorlama, ille de Fransızca öğreteceğim diye... Ben Paris'e daha yeni gittiğim günlerdeydi. Türklerin toplandığı kahveye ilk gittim. Bakтім, bir masa çevresinde Türkçe konuşanlar var. Yanlarına gidip selâm verdim, İstanbul'dan geldiğimi söyledim. Orada, yirmibeş yıldır Paris'te

yaşayan bir Türk ressamıyla tanıştım. O ressam garsona Türkçe olarak «Beye bir bira getir!» deyince şaşırdım. «Garson Türk mü?» diye sordum. «Yooo...» dedi. «Ama Türkçe söylediniz» dedim. «Fransızca bana zor geldiği için, burdaki garsonlara Türkçe öğrettim» dedi. Bazı insanların yabancı dil öğrenmeye kabiliyetleri yoktur ama, yabancılara Türkçe öğretme kabiliyeti olanlardır, kızı boşuna zorlayıp durma... Her çocukta mutlaka bir kabiliyet vardır. Ama bu kabiliyet çocuğun ruhunda gizli kalmış bir tohumdur. Bu tohumu keşfedip filizlendirmeli, çocuğun kabiliyetini ortaya çıkarmalı.

Bunun üzerine, ruhunda gizli tohumunu yeşertmek için Ablama keman dersi aldirtmaya başladılar. Ama ablamın ruhunda gizli kabiliyet tohumu keman sesiyle de filizlenemedi. Eve gelip keman dersi veren kadın,

— Maşallah bu çocukta öyle bir kulak var ki, demiş, benim kulağımı bile bozdu. Ona ders vermeye başladığımdan beri keman çalamaz oldum. Do'yu Si'den, kapı gıcirtısını keman sesinden, vapur düdüğüne köpek havlamasından ayırt edemiyor.

Gerçekten ablam böyledir. Mutbaktaki bardak düşüp kırılırsa, kapı çalındı diye açmaya gider. İlkokuldayken öğretmeni ablama,

— Aman kızım, dermiş, arkadaşların İstiklâl Marşı söyler-

ken sen sus, sonra bütün çocukları şaşırtıyorsun.

Ablam ağzını açıp da bir ses çıkardı mı, bütün okulun öğrencilerinin söylediği marş birden bozuluyormuş.

Sonra Ablam resme başladı. Babam kutu kutu kalem boyalar, suluboyalar aldı. Resim defterinden, resim kâğıtlarından başka evin her yanını alaca bulaca boyayan ablamın ruhundaki kabiliyet tohumunun ressamlık da olmadığı böylece anlaşılınca özel olarak bale dersine gönderildi. Öbür bale öğrencileri ayak parmaklarının ucunda dans ederlerken, biraz düztaban olan ablam topuklarına basarak yürümekten bir türlü vazgeçemedi. Ama bu bale derslerinin yine de ablama bir yararı oldu. Evin içinde durup dururken eskisi kadar çok pat pat düşmüyordu. Yürürken ayakları, masanın, sandalyelerin bacaklarına eskisi kadar çok çarpmıyordu.

Annemle babam, Ablamın ruhundaki gizli kabiliyet tohumunu arayıp bulmak için çalışmaktan o kadar yorulmuşlardı ki, sonunda,

— Kabiliyeti sonradan fıskırır. Hele şimdilik okulda okusun bakalım... demek zorunda kaldılar.

Ablam çok düzenli olarak ve hiç aksamadan sınıflarını iki yılda bir geçerek, lisenin ilk sınıfında bu programını bozup, iki yıl aynı sınıfta kalıp da belge alınca, Annem,

— Demek ev kadınlığında kabiliyeti var kızın... dedi.

Çünkü kala kala denenmemiş bir ev kadınlığı kalmıştı. Ablamın dâhi ev kadını olup olmadığını sinayacaklardı.

Bu deneme çok uzun sürmedi. Annem kesin olarak Ablamın mutbaga girmesini yasakladı. Çünkü ablam beş dakika mutbaga girse de elini hiçbir şeye sürmeden öylece ayakta dimdik dursa, ondan sonra mutbaktaki bir ay kimse aradığı şeyi yerinde bulamıyordu. Koskoca tencereler ortadan kayboluveriyor, günlerden sonra en olmayacak yerde birden çıkıveriyordu.

Sonunda Ablamı bir ruh doktoruna götürdüler. Ruh doktoru, Anneme,

— Kızımızın ruhunda gizli kabiliyet tohumu bulacağız diye zavallı çocuğu perişan etmişsiniz. Yazıktır, günahıdır, bırakın ken i haline zavallıyı... demiş.

Ondan sonra Ablamın yakasını bıraktılar. Ablam da başına buyruk oldu. Ama olan bize, benimle Metin'e oldu. Annemle Babam, Ablamın ruhunda gizli kabiliyet tohumunu aramaktan öylesine yorulmuşlar, umutsuzluğa düşmüşler ki, bizimle ayrıca özel olarak uğraşmaya kuvvetleri kalmadı. Ailemizden hârika çocuk çıkacağı umudu kalmadı onlarda.

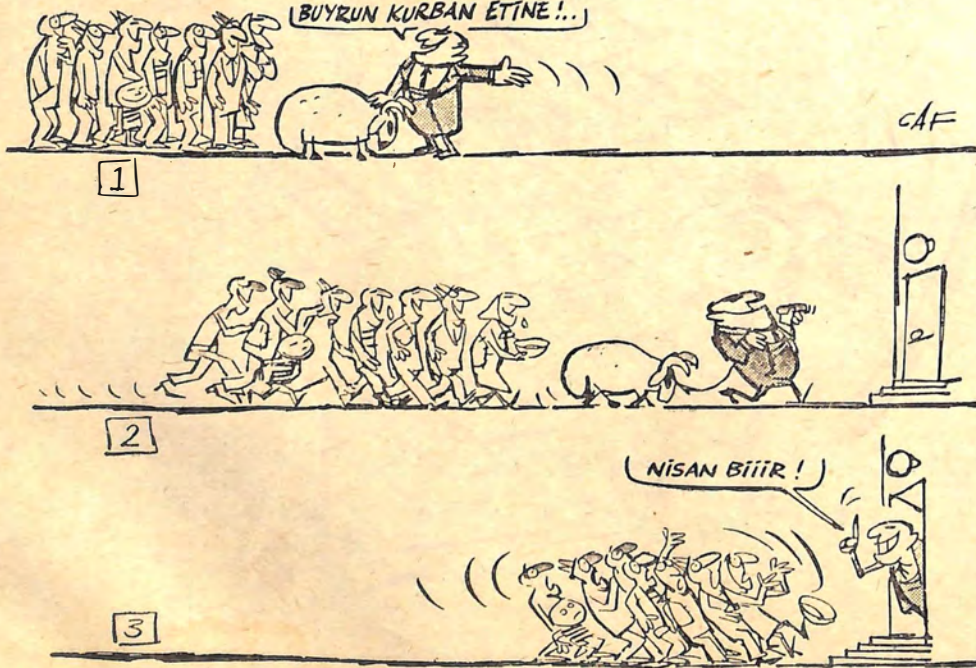
Oysa, ben değil ama, Metin ilk çocukları olsaydı da, Ablama gösterdikleri özeni ona göstermiş olsalardı, Metin gerçekten kabiliyetini geliştirebilirdi. Çünkü Metin'in makineye büyük ilgisi vardır. Bu ilgisi yüzünden evdeki bütün saatleri, radyoyu, pikabı, gazsobasını, dikiş makinesini, düdüklü tencereyi filân hep bozmuştur. Duvar saatinin içindeki bir çarkı düdüklü tencereye, dikiş makinesinin bir vidasını da radyoya yerleştirmeye çalışır. Kardeşimin bu kabiliyetine, Babam, «Kabiliyetsizlik» diyor.

Babamın, üç sınıf arkadaşıyla aynı apartımanda oturuyoruz ya... Bunlardan birinin on yaşındaki kızı da hârika çocuklardan sayılıyor. Nurten adındaki kızın hârika olduğuna hiç şüphe yok. Nurten, bizim bir akşam yemeğinde, hepimizin yediğinden daha çok yemek yedikten sonra annesi,

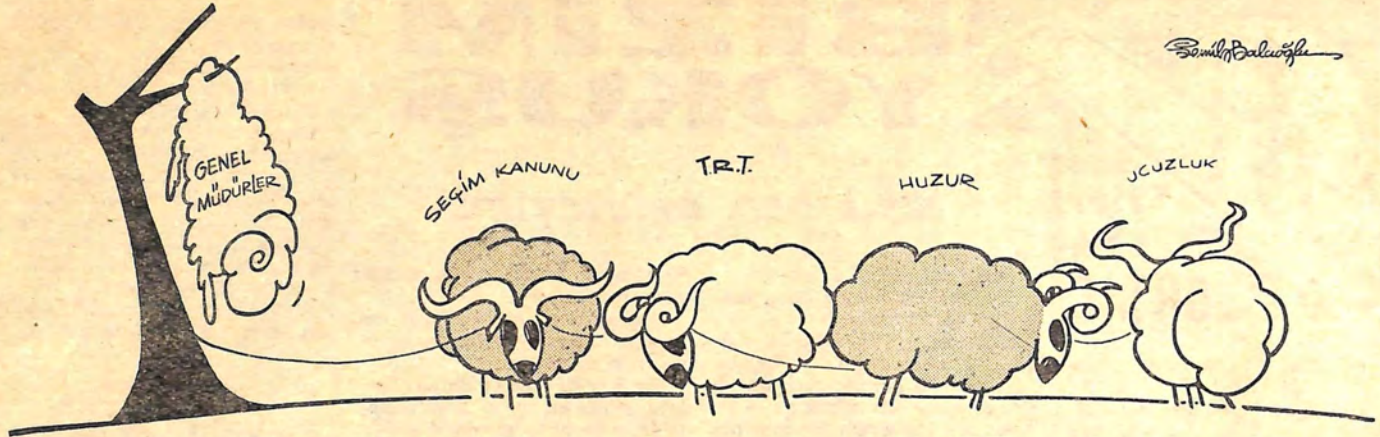
— Yine iştahı kesildi yavrumun bugünlerde... diyerek kızına iştah ilacı, vitamin hapları, balıkyacı, kuvvet şurubu veriyor.

Bıldık bıldık bir kız. Şişmanlıktan zor yürüyor. Bacaklarında etler löp löp... Babası da pufböreği gibi bir adam. Ben onu görünce, pufböreği canlanmış da yürüyor sanıyorum.

Annesi, babası bir yere gidecek olursa, Nurten'i bize bırakıyorlar. Bizimkiler de bazı gece sinemaya giderlerken Metin'le beni onların evine gönderiyorlar. Evde tek başımıza kalamayacağımızdan değil, kardeşim evde radyoyla, saatle, buzdolabıyla oynayıp onları bozmasın diye... Çünkü ben başedemiyorum Metin'le. «Düdüklü tencereye saat takacağım, yemeğin ne kadar zamanda piştiğini göstereceğim» ya da «radyolu saat yapacağım» diye tutturuyor.

Kurban bayramı bir nisan'a rastlayınca!

Kurbanlar!

Biz o gece komşu evdeydik. Kardeşim, ben, Nurten, bir odaydaydık. Ben onlara bir kitaptan çocuk masalı okuyordum. Nurten'in annesiyle babası da başka bir odada oturuyorlardı.

Nurten okuduğum masala,
— Amma da sıkıcı şey... dedi.
— Başka bir masal okuyayım size... dedim.

Nurten,
— Biz çocuk muyuz artık... dedi, bak, bende ne güzel kitaplar var.

Yatağının altından çıkardığı kitapları verdi. Ben o kitapları görünce, hele biraz da karıştırmışa ağzım açık kaldım.

— Sen bunları nerden alıyorsun? dedim.

— Annemden... dedi.
— Sahi mi Nurten, bunları sana annen mi veriyor?

— Yooo... Ben kendim alıyorum, annemin haberi bile yok, Annem bu kitapları gizli gizli okuyor geceleri... Babamdan bile saklıyor. Ama babamın da başka kitapları var, işte bak... Babamın kiler Türkçe değil, ama resimleri var...

— Ya bunları okurken annen baban görürse?

— Hohooo... Yanlarında okuyorum da görmüyorlar. Masal kitaplarının, ders kitaplarının arasına koyup öyle okuyorum. Onlar beni ders çalışıyor sanıyorlar.

Ben küçükken, Annemin, Ablamın elinden bir kitap aldığını, böyle kitaplar okuduğu için Ablamı azarladığını hatırlıyorum. Sonradan o kitabı Annemin yatağında, yastığının altında görmüştüm.

Nurten'deki kitapları, hele resimlerini kardeşimin görmesini istemediğim için,

— Bunları kaldır da sen sonra bakarsın... dedim.

Metin:
— Abla daha bunlar bir şey değil, dedi, Ayhan'ların evinde öyle resimler var ki, hüüüüv... Annesi, babası evde olmadığı zaman Ayhan o resimleri bize gösteriyor.

Ayhan, babamın başka bir sınıf arkadaşının oğluydu.

Nurten su içmek için gitti. Dönüşünde sevinçli bir heyecanla,

— Çocuklar, çocuklar... dedi, Annemle Babam kavga ediyorlar. Ben su içmek için salondan geçerken, Annem beni görünce babama «Şekerim, Canım, ci-

cim!..» dedi. Babam da ona «Canım...» dedi.

— Kavga ettiklerini nerden anladın peki? dedim.

— Onlar kavga ederlerken, dedi, ben ne zaman birden yanlarına girsem kavgalarını anlamayım, terbiyem bozulmasın diye hep birbirlerine «canım, şekerim...» derler. Kavga etmedikleri zaman birbirlerinin adlarını söylerler. Hadi gelin, yanlarına gidelim de görün...

Metin:
— Ben gideceğim... dedi.

Abla olarak bana,
— Olmaz öyle şey... demek düşüyordu elbet.

Ama Metin,
— Çişim var, gideceğim... deyince, ne yapayım, önliyemedim.

Metin, elini ağzına kapamış, gülerken döndü,
— Sahi be, dedi, kavga ediyorlar vallahi... Biz Nurten'le salondan geçerken, birden birbirleri-

ne «canım, şekerim...» demeye başladılar. Amma da komik...

Merak etmedim dersem, yalan. Kardeşimle Nurten olmasa, gider gözetlerdim bile onları. Ama ne yaparsın, ablalık var başımda. İçeriki odadan yüksek sesle konuşmaları duyuluyordu.

Kadın — Sarı işte... Bak, işte sarı... Benim saçım sarı mı?

Erkek — Hiç de sarı değil... Sana öyle geliyor elektrik ışığında... Gündüz gözüyle bak, siyah olduğunu görürsün...

Kadın — Ay şimdi bayılacağım... Ayol, bu saçın neresi siyah?

Erkek — Neresi sarı peki? Birazcık kumral... Senin saçların siyah ama, uçları kumraldır biraz. Vallahi senin saçın, billâhi de senin saçın...

Nurten'e,
— Nedir bu sarıdır, siyahtır diye tartıştıkları diye sordum.

Nurten,

— Her zamanki konu... dedi. Annem, babamın gömleğinde, ya da fanilasında uzun bir taç teli bulmuştur muhakkak... Her zamanki kıskançlık kavgaları... Babam, senin saçın diyor Anneme, Annem de sarışın bir kadın saçı diyor.

— Hadi artık biz gidelim, şimdi Annemle Babam sinemadan dönerler... dedim.

Oysa saat daha çok erkendi. Gideceğimizi haber vermek için odadan çıkarken bir şangırtı oldu. Onların oturma odalarına girdiğimizde, manzara şuydu: Bir vazoya, duvara asılı bir süs tabağı yerde param parça... Nurten'in o puf böreği gibi babası sırtüstü yerde, annesi de babasının üstüne çıkmış, elindeki terliği kocasının kafasına kafasını indiriyor. Bilseydim böyle olduğunu, yanlarına girmezdim. Ama bir kere girmiş bulundum, geri de dönemiyordum. Nurten:

— Ben size kavga ediyorlar dedimmi, nasılmış... dedi.

Yerde yatmış, terlikten korunmaya çalışan babası bizi görmüştü, ama gözü dönmüş olan karısının arkası bize dönüktü, bizi görmüyordu. Adam bizi görünce:

— Sevgilim... Şekerim... demeye başladı karısına.

Bu söz üzerine kadın da birden:

— Çocuk mu geldi? diye telaşla sorup dönünce bizi gördü. O durumda kocasının üstünden de kalkamadı.

— Ruhum... Hayatım... Nasıl da düştün öyle... Bir yerine bir şey oldu mu? dedi.

Bay pufböreği doğrulmaya çağışarak:

— Nonoşum... dedi, nasıl kaydı ayağım anlıyamadım. İyi ki sen tutun bir tanem... Teşekkür ederim canım...

Önce kadın, sonra da altındaki kocası başını tutarak yerden kalktı. Kadın kızına:

— Bir şey mi istedin cicim? dedi.

— Zeynep ablalar gidiyor anne...

Bay pufböreği, bana yerdeki tabak kırıklarını göstererek:

— Tabağı duvardaki çivisine asıyordum, dedi, birden ayağım kayınca...

— Düştünüz efendim... diye sözünü ben tamamladım.

— Kocacığım, vallahi şaka.. Bir nisan şakası!
— Eh, ben de size bir Kurban bayramı şakası yapayım!

BİZİM YOKUŞ

Beni ben anlatayım!

BİZİM Akbaba ailesi odamda birikti:

— Hepimizi yazdınız, diyorlardı, çelunuzu bile... Bizim Yokuş sizinle bitmeli.. Okurlar, sizi de dinlesin kendi kaleminizden... Düşündüm biraz: Olur mu? diye... Şair:

Münferit vasıta-i rü'yet iken
Göremez kendisini dide bile!

Demiş... Ama o başka, bu başka... Beni, benim kadar kim görür? Yatak odamda bile kendimle beraberim...

Önce bizim Bülent Şeren'e:
— Çiz öyle ise karikatürümü, dedim...

Görüyorsunuz zalimin çizdiği ni!.. Galiba onu kadeh elde tezgâh başı anlatışına fena içerlemiş. Fırsatı yakalayınca, enseme bir ense, gerdanıma iki gerdan, burnuma üç burun ekliyerek öcünü aldı... Eh, haklıdır. Gık diyemem: Kırküç yıllık Akbaba'cı kendi karikatürüne dayanamıyor diye tefe koyarlar adamı...

İnsafımıza inanarak dayandım! Bakalım, kalemin bana ne kadar kıyacak:

Beylerbeyi'nde doğmuşum, bostanlara karşı bir evde.. Yıl, 1895... Babam, mühendis Süleyman Sami bey. Yalnız çizgi adamı, rakam adamı değildi, kafa ve kalb adamı idi de.. Ne güzel bir kalemi vardı.

Bir kere eli kalkmadı bana.. Bir kere öfke ile bakmadı gözlerime.. Bir kere kaşları çatılmadı dargın dargın...

İyi yetişmemi isterdi. İlkokulu bitirir bitirmez, Kuzguncuk'ta Alyans İsrailit mektebine yazdırdı beni: Fransızca öğreneyim diye...

Türkçeyi evde, özel öğretmenler okutuyordu. Dikkat ettiniz mi: Öğretmen demedim, öğretmenler dedim. Çünkü türkçenin adı Osmanlıca idi benim çocukluğumda ve iki yabancı dil karışığı idi: Arapça, Farsça!

Ne kadar genç öldü babacığın: Kırkyedi yaşında.. Benden daha boylu, benden daha çaplı, yapısı sağlam bir güzel erkekti. İçki içmezdi hiç. Yalnız sigara, günde otuzu, kırkı aşardı sanırım.

Annem sağ değil. Söylemekte korku yok: Yaman çapkınlar dandımsı!

Ben, Vefa İdadisinde öğrenci idim o zaman. Öldüğü gecenin ertesi gün hendese imtihanına girecektim. Bedros efendi idi hocamız. Onun gibi hoca var mıdır acaba?.. Bir dâvayı çözsün de anlamayalım, imkânsız...

En gözde talebesi idim Bedros efendinin. Üçgenin yüz ölçüsünü mü anlattı?

— Gel 121, derdi, tekrar et! Eee, mühendis oğlu idim, mühendis olacaktım.

İmtihana, cenaze dönüşü, sapsarı bir yüzle girdim ve kıpkırmızı gözlerle çıktım: Hocanı ve mümeyyizleri de ağlatarak.

Fen'den Edebiyata kayışım bir inatlaşma yüzünden olmuştur: Sınıf arkadaşım Salâhattinden birinciliği almak için...

Ben ondan Edebiyat birinciliğini almıştım ama, edebiyat da beni bir daha geri vermemeşiye almıştı.

Halit Fahri Ozansoy'un Kehkeşan dergisinde yarışmayı kazanan şiirim, armağan edilen bir ipek lıravatla, beni, boynumdan bağlamıştır Bizim Yokuş'a! Arüz'u kulaktan öğrenmişim:

Ses tonlarımı bütün incelikleri ile sezen bir işitme gücüm vardı. Edebiyat Fakültesinde imtihan verirken, üç büyük profesörümüz, Ali Ekrem, Ferit Kam, Fuat Köprülü, Bakı'nın Kanunu Sultan Süfeyman'a mersiyesini, önümdeki kitabı kapayıp gürlü gürlü ezbere okuyuşuma şaşmıştılar!

Ali Ekrem'in:

— Çocuk, sen galiba Arüz biliyorsun? sorusuna:

— Evet efendim, der demez, adeta öfke ile:

— Ne münasebet?..

Deyişine, kendisi de, öteki profesörler de, ben de gülmüş-tük...

Ama, bir gün Ziya Gökalp ile tanışınca, bu saltanatlı bandoyu bırakıp hecenin sazını aldım ele...

Beğendiğim işler vardır gençliğimde. Bugünün çocukları bel-

ki okurlar, belki örnek ahrlar diye yazacağım:

Yaşım yirmi idi, yaşların en güzeli... Mevsim bahardı, mevsimlerin en tatlısı...

Bir sabah, elimde defter, kalem, eriklerin beyaz beyaz, şeftalilerin pembe pembe çiçekler açtığı bostana karşı odamda masaya kapandım...

Bir ay, iki ay, üç ay, beş ay... Ağaçlarda yaprakların kızıştığı bir eylül akşamı çıktım bu odadan... Elimde üç defterle.

Bu üç defter, üç perdelik bir manzum piyesti. Üçüncü Ahmet devrinde geçen bir trajedi: Bin naz...

Şöhretin büyük kapısından onunla girdim. Şehir Tiyatrosunun ışıklı kapısından onunla girdim. Edebiyat tarihinin dar kapısından onunla girdim.

Ben ona, yirmi yaşımın dört, beş ayını vermişim. O bana, sanat dünyasında kimliğini verdi!

Bu bir...

Akbaba'yı çıkardık Orhan Seyfi ile.. Bunu, biraz anlatmıştım sizlere...

Sonra kötü günler geldi: Harf inkılabı, o zaman için büyük başarı sayılan onsekiz bin okuyucumuzun onbeş binini almıştı elimden...

O geçti, Serbest Fırka çıktı karşıma.. C.H.P.'nin daha o yıllarda başlayan bugünkü kaderine, Akbaba'yı kurban ettim...

Bir acı komediyi hiç unutmam: Zarara dayanamamak yüzünden kapalı kaldığımız bir yılın kazanç vergisini istemişlerdi benden!

Sonra, 1946 da milletvekili se-

çildim Ordu'dan.. Daha doğrusu Çankaya'dan!

Sahiden mebusluk ettim dört yıl. Bunun bir mutlu hâtırasını yazmadan duramıyacağım:

Guraba hastanesinin üçüncü iç hastahkları kliniğinde elektrokardiyografımı yaptırmıştı profesör Ekrem Şerif Egeli... Bana, sıcak bir yakınlık gösteren genç asistana teşekkürle elimi uzatınca, gözlerinde nerde ise iki damla olacak bir sevinçle:

— Asıl ben size teşekkür ederim, dedi.. Eğer siz olmasaydı-

Yusuf Ziya Ortacı

nız Ordu lisesi olmayacaktı. Ordu lisesi olmasaydı, ben doktor olmayacaktım!

1950 seçimlerinde, meydan meydan, şehirde, köyde nutuklar çekerek oy çoğunluğunu sağlamıştık listemize. Ama artık usanç vermişti bu seçmen efendilerimize dalkavukluk... Her oy sahibi vatandaş, sizi kendi özel vekili sayıyordu: Bakanlık bakanlık koşturmak için...

Bu bıkkınlıkla, more baştan dedim ve geldim Bizim Yokuşa: Artık ölmek vardı, dönmek yoktu!

Bu yeni baştanın üstünden on dört yıl geçmiştir, okurlarımın sevgisi arta arta...

Başarıımızın iki nedeni var: İsimizi hem biliyoruz, hem seviyoruz.

Ben, kırküç yıl sonra, hâlâ son sayıya, tıpkı ilk sayıya bakan aşık gözlerimle bakıyorum!

Gece, başucumda mutlaka not defterimle kalem vardır. Sabahın dokuzunda evden çıkarım. Cumartesieleri bile...

Aşk acaba bulaşıcı mıdır der-siniz?.. Akbaba'da herkes işini sever.

Kusurlarım mı?.. Eskiden çabuk kızardım, çok kızardım. Şimdi sağlığım böyle gençlik gösterilerine izin vermiyor!

Ama hâlâ, her yazının üstünde kalem oynatmaktan vazgeçemedim.. Hâlâ, her karikatür benim elimden gider klişeciye.. Hâlâ sayfalar şekillenirken masa başında ayaktayım.. Hâlâ makineden çıkan ilk prova benim gözümünden geçer.. Ve hâlâ faturaların rakamlarını dikkatle didik-lerim!

Benimle dargın olanlar var. Ben mi?.. Kimseyle dargın değilim... Üşeniyorum darılmaya!

Haaa, yirmi yaşı'n o beni oda-

Fransa NATO'dan ayrılıyor. — Gazeteler —

— Bu kadar erkeğin içinde ne işin var senin?

lara kapayan şiir sevdası mı ne oldu?... Haydi kusurumu affedin de bizim nesle yakışmayan bir yeni kuşak ağzı ile cevap veriyim: Boşver!

Şair dostum Feyzi Halıcı'nın çıkardığı bir antolojiye yazdığım önsözde şu satırlar vardı:

Güzel resim, güzeldir. Salonunuzun duvarına asarsınız. Görenler beğenir.

Güzel musikî, güzeldir. Piyano-nun tuşlarından, kemanın tellerinden uçan sesler, insana, insan ohanın mutluluğunu tattırır.

Ama güzel bir şiir, güzel değildir. Şiirin çok güzeli güzeldir ancak!

Ben, şiirin çok güzelini yazamadım. O büyük soluk yok içimde... Öyle ise vazgeçerim, dedim. Vazgeçtim!

Hırs.. Haset... Öyle duyguların kırıntısını bulamazsınız içimde... Parmaklarım arasındaki şu kalemî, elnas, zümrüt kakmalı, som altın hükümdar asâsına değişmem!

Yalnız üç istek var gönlümde: Biri, her hafta kendi rekorumu kırmak!.. Bu sevinci tattıran sizlersiniz bana sevgili okurlarım. Geçen yıl 150 bin liraya yaklaşan Akbaba'nın gelir vergisi, bu yıl, ikiyüz elli binin kapısında!

Uçlarından göz nurlarımız damlayan kalemlerimiz, fırçalarımız, devlete ikiyüz elli bin lira vergi vermekle sahiden mutludur.

İkinci arzu, kafamda ve gönlümde yatıyor kaç yıldır: Bu bir roman, yaşanmış bir roman.. Adı, Bekârların Evi!

Üçüncüsü mü?... O da bir piyes: Mezat... Bütün sahneleri ile kaç yıldır başımın içinde oynuyor... Onu tek başıma seyrediyorum!

Niçin mi yazmıyorsun dediniz?... Bana, iki şeyden birini verebilirseniz hemen masamın başına otururum: Ya günün yirmidört saati dışında birkaç saat veriniz, ya omuzlarıma çöken yetmiş yıldan hiç olmazsa yirmisini alınız!

Sevmediklerim mi?... Yalnızlığı sevmem. Dağda, denizde tek başıma tabiat güzelliği ile başbaşa kalmak gıdirtır beni... İnsan isterim, dost isterim. Konuşacak insan, konuşacak dost!

Ya sevdiğilerim?... Güzeli severim: Güzel bir seccadeyi, güzel bir vazoyu, güzel bir kitabı, güzel bir aynayı... Güzel bir kuş kadar güzel bir sıpaya da okşayan gözlerle bakarım.. Güzel elbise, güzel gömlek, güzel çorap, güzel kadın... Hele bu sonuncusunu sevmem diyen yalancıya selâm bile vermeminiz!

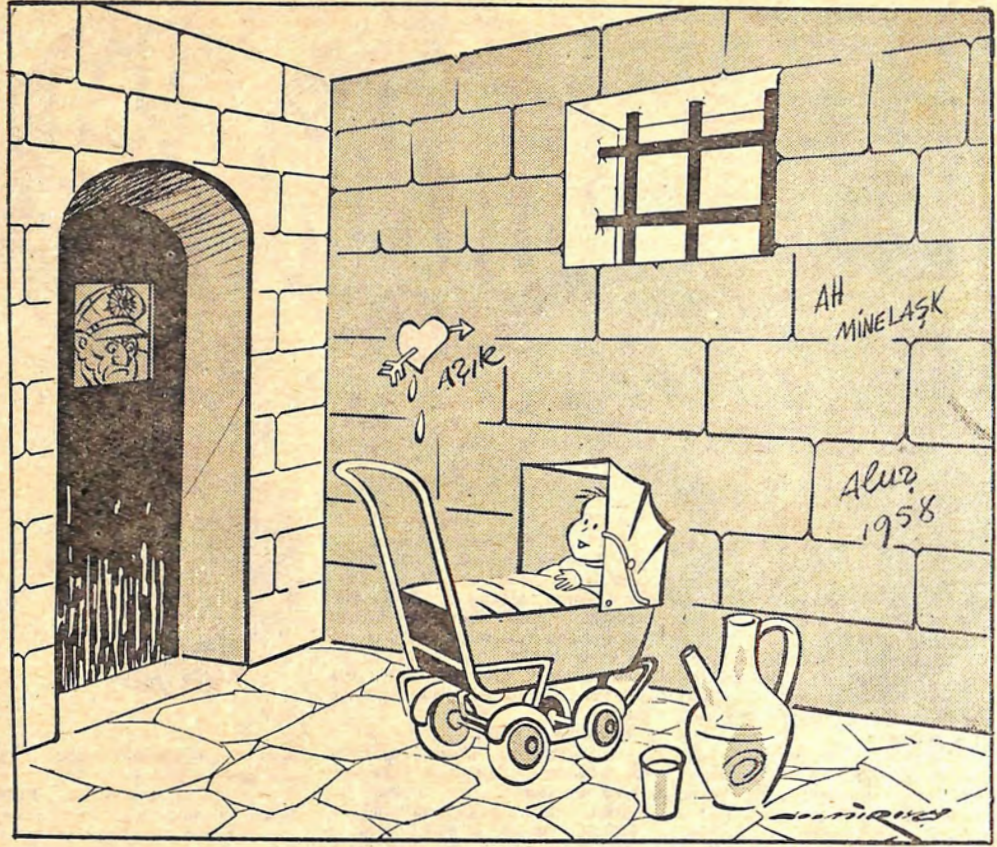
Güzel sanatlar mı?... Adı üstünde, hepsi güzel... Ama musikî, resimden de, şiirden de güzeldir benim için. Bazı geceler, bir solo keman, bir piyano yakalarım radyoda. İçim anlatılmaz bir hazla dolar. Bir gök katında Tanrıyı dinler gibi olurum...

Başka mı?... Yazıdan anladığım ölçüde yemekten, içmekten de anlarım doğrusu... Ama çoktaaan geçti o tabakları ve kadehleri saymadığım günler... Artık:

Aheste çek kürekleri mehtap uyanmasını!

Yusuf Ziya ORTAÇ

Onbeş yaşında bir ortaokul çocuğu tevkif edildikten sonra :

Gidişat!

Bir basın toplantısı

— Çatal kazık yere batmaz, dedi, pür sıhhat, pür kudret, pür güven, gençten adam. Bunu koalisyon için söylüyordu. Uzun masanın etrafında gülümsemeler dudaktan dudaka atıldı.

Bunu söyleyen Başbakan Demireldi, basın toplantısında...

Tabii toplantı dialog şeklinde olmadı için, kimsecikler, bir şey demedi.

Dışişleri Bakanlığının, o her toplantıyı verimsiz kılacak kadar hantal «İçtima» salonundaydık. Yeşil çuhali masa, uzun bir ümit tabutuydu önümüzde!

Şu basın toplantıları

Her şeyin acabi muteber olduğu için, basın toplantısı da bir acaipti. Başbakan, yazılı 105 suale, yazılı 105 cevap veriyordu. O yazılı kâğıt destesini, gazetelere de dağıttırabilirdi, gülbüz gülbüz kıraat edeceğine...

Ama gülbüz gülbüz kıraat etmedi tercih etmişti. Basını, araziye çekip yorduktan sonra: «Sorun sormak istediğinizi» diyecekti... Kimse de, uzun «okuma» dinleyişinden sonra, mecal kalmıyacaktı, Başbakanı «Yokuşlara» sürmek için.

Suallere cevapların çoğu şu malediydi:

- «İddia ız tamamıyla yanlış...»
- «Varit değildir...»
- «Daha önce cevap verilmiştir...»
- «Hâkimiyet kayıtsız ve şartsız milletindir!..»

Hele bir gazetecamız, «klasik liseler» hakkında bir sual sormuştu... Ona cevap da şuydu:

— «Bu konu düşünülmemiştir...»

Azcıktan düşünülse iyi olurdu hani.. ve binlerce öğrenci «çatal kazık» yemezlerdi hani!..

İskeletsiz sualler, iskeletsiz cevaplar, işte o kadar...

anKara
MEKTUBU
Nimet Arzik

Başbakan

Masanın başındaki gençten Başbakan'dan mutluluklar, gülbüzlükler fıskırıyordu, Allah daim etsin... Yanındaki çalışma arkadaşlarını mariz ve mutsuz gösterecek kadar mutluluklar ve gülbüzlükler...

Saygılı bir gerilikte, nazlı büyülmüş halli Başbakanlık müsteşarı Munis Faik Ozansoy, terbiyeli bir esnemeyi, göğsünün kafesine geri yolluyordu «kabul edilmemiştir» diye... Daha arkada, yardımcı kuvvetlere dahil, bir Turizm Bakanı, on dakika kadar, kâğıt üstünde, Başbakanın kıraatını izledikten sonra, birden bıkıvermişti izlemekten. Yüzüne bakıyordum Başbakanın. Düşünceler kafamda birbirlerine sarmaşıkla örnek sarılıyordu... «Yıldızların altında» şarkısı dolaşıyordu kafamda. «Yetişecek güçte adam» diye de düşünüyordum. Ama insan yetişmeğe Başbakan olunca mı başlar?

Başbakanı doya doya seyretmiş-tik, ve... doymuştuk!

Toplantının en verimli yönü benim için yeni bir deyim öğrenmek oldu: «Çatal kazık yere batmaz!»

Tek kazık ta, bazan, pek fena batar: Ayyyy Akbaba, yetiş, battı bilem... (N'olur benim kıymetli «m» lerimi silme Yusuf Ziya bey!)

Hanım milletvekilleri

Oturumda beyler oturuyordu... Tanturu tanturu, tanturu tanturu, bir hanım milletvekili girdi gecikme ve yerine oturma caya kadar, gözlerin süzgeçinden süzgeçlerin gözlerinden geçti. Yerine oturunca ferahladık!

Derken bir ikinci, koyu dö piyesli, truakar kollu hanım milletvekili daha sökün etti. Tanturu tanturu, tanturu tanturu, ayak tıkırtısı kesilinceye kadar, onu da sırasına kendisini dar atıncaya kadar, gözler süzgeçten geçirdi göz göz!

Bu A.P. nin büyük zaferinden sonraydı hemencik. Gözler her şeye yeniydi. Şimcik gözler eskidi... Şimcik, hanım milletvekilleri, istedikleri kadar, çizgilerini belirten bir tanturu tanturu, tantara tantara yürüyle, Meclisin oturum salonunun parkesini topuklasınlar, başını çeviren yok!

Politikaya atılmış hanımlardan çoğu, ya öğretmen, ya avukat. Hem men hemen, hepsinde, bu iki mesleğin girginliği var. O girginliği daha fazla koridorlarda harcıyorlar. Etraflarındaki dost ve ziyaretçi hal-kasını yöneterek...

Öğretmen ve avukat olmaları... Başka biri in «yerine» seçilmiş olanlar! Anlamıyor musunuz? Namık Gedik'in yerine, Celâl Bayar'ın yerine: Onlar hem birer sembol, hem yüksek aristokrasi!.. Gene Nilüfer Gürsoy, Bayar'ın kızı da öğretmendi eskiden, yükseğinden...

Sonram sadece Cumhurbaşkanı'nın kızı, olmayı tercih etti... Etmeyecekler az!

Nimet ARZİK

TÜRKÇE dersinde, Aka Gündüz'ün «İki Büyük İkrâmiye» isimli hikâyesini incelemiştik. Şöyle bir cümle vardı orada. «Bin lira ikramiye çıkan bileti de, rahmetli sanatçı Hâzım'ın gişesinden almıştım.» Bir tuhaf adamdı öğretmenimiz. Bazen çok daha önemli bulduğumuz konular üzerinde hiç durmaz, bazan da olmayacak meselelere saplanır, günlerce hem bizi, hem de kendisini helâk ederdi. Örneğin, sözlüklerden kelime ezberlemek, yazarların nüfus hüviyet cüzdanlarını öğrenmek, aruz vezninin bütün kâhplarını çıkarmak gibi çok yararlı çalışmalar dururken, bizi kıl kıl kıl okuduğunu anlama ve anlatılma, gördüklerini ve duyduklarını yazabilme gibi ıvır zıvırla uğraştırırdı bizi. Bir Hâzım'dır tutturdu bu kez de. Bütün sınıfı görevlendirdi.

— Çocuklar, dedi. Hikâyede adı geçen Hâzım'ın kim olduğunu perşembe gününe kadar öğrenip geleceksiniz.

Bize böyle sık sık araştırmacı ödevler verirdi. Arada sırada kendisinin de cevaplandıramadığını sandığımız soruları, ertesi güne kadar cevaplandırmamızı isterdi.

— Aman hocam, siz söyleyiverin. Bizi zahmete sokmayın, desek, kendisinin de bilmediğini örtbas etmek için olacak:

— Yooo, hazır lopçuluk istemem. Armut piş, ağzıma düş. Olmaz böyle şey. Araştırmacıya alşın. Bugünkü eğitimin ana kuralıdır bu, diye bizleri sustururdu.

Son dersten sonra hemen kitaplığa koştuk. Kimimiz Hayat, kimimiz Çocuk, bazılarımız da Sanat ansiklopedilerini karıştırıyorlardı harıl harıl. Fakat nâfile. Yok, yok. Perşembe gününe kadar en küçük bir bilgi dahi bulamadık.

Derste:
— Ne oldu, bulabildiniz mi Hâzım'ı? dedi.

Ses çıkmadı hiçbirimizden.

— Öyleyse, üç gün daha mühlet veriyorum. Pazartesi günü istiyorum artık. Şu, şu, şu kitaplara da bakın bakalım, diyerek sekiz on tane kitap adı saydı. O gün yine son dersten sonra kitaplığa koştuk. Ama yine boşuna. Sırta kadem bamtık Hâzım. Koydunsa bul.

Baktık olacak gibi değil, işbölümü yaptık aramızda. Her birimiz ayrı ayrı öğretmenlerimize başvuracak, Hâzım'ın kim olduğunu onlardan öğrenecektik.

Üç gün sonra içimiz rahatı arttı. Cevap muhakkak bulunmuştu. Yirmi, yirmi beş öğretmenimizden bir tanesi muhakkak bildirdi sorunun cevabını. İçlerinde, Hürrem Sultan'ın donunun rengini, Sophiya Loren'in rujlarının markasını, Pele'nin kaç numara futbol ayakkabısı giydiğini, Fuzulî'nin hangi yemekleri sevdiğini bilenler bile vardı. Bu kadar basit soruların lafı mı olurdu yani.

O gün, öğretmenimiz önce Tanju'yu kaldırdı.

— Söyle bakayım Tanju, dedi. Hâzım'ın kim olduğunu öğrenebildin mi?

— Öğretmenim, dedi Tanju. Ben başka sınıfların Türkçe öğretmenlerine sordum. Hâzım on altıncı yüzyılda yaşamış bir Arap şairiymiş, deyince, öğretmenimiz gülümsedi:

— Olmadı, dedi. Tanju'yu oturttu. Sonra Emre'ye sordu. Emre:

— Efendim, ben de Tarih öğretmenimize sormuştum. 1743 de yapılan Çaldıran seferinde, Fatih Sultan Mehmet'in atının kuyruğunu düğümleyen seyismiş, deyince, sınıfta bir kahkahadır koptu. Öğretmenimiz de kendini tutamadı, koca göbeğini hoptata hoptata gülmeğe başladı.

Devrim söz istedi.

— Sözlüklerde Hâzım şeklinde bir sözcüğe rastlamadım. Ona benzeyen bir sözcük var: Hadım. Yumurtaları burulmuş, erkekliği öldürülmüş, anlamına geliyormuş.

Öğretmenimiz kızırıp bozardı, fakat bir şey söyleyemedi. Biz de yan gözle kızlara bakıp anlamlı anlamlı gülümsedik.

Arkadan Ediz'e sordu aynı soruyu.

— Ansiklopedilerde bir şey bulamadım. Coğrafya öğretmenimiz, «Himalaya'nın tepesine çıkan ilk Türk dağcıdır.» diyor, deyince, öğretmenimiz yüzünü buruşturdu.

Cevapların hiçbirisi onu memnun etmiyordu.

— Sen ne diyorsun bakalım? diye Bengi'yi kaldırdı.

Bengi:

— Beden Eğitimi öğretmenimiz kesin konuşmadı ama, «Bu, Habeşistan'ın başşehri Adis Ababa stadıymlar genel müdürünün adıdır. Bir atletizm yarışmasında, maraton da rekor kırdığının kendisine müjdelenmesi üzerine «Sorumluluk kabul etmem. Rekoru kim kırdıysa ona ödetirim.» diye konuşmasıyla meşhur olmuş birisidir» dedi.

Öğretmenimizin «Lâhavel» çeke rek başını sağa sola çevirmesinden bunu da beğenmediğini anlamıştık.

— Sen, dedi, Demir'e. Sen söyle bakalım.

— Matematik öğretmenimize sordum ben de. Mısırlı bir Matematikçiymiş. Piramitlerle ügenler arasındaki ilişkileri ispatlamış, gibi bir şeyler yumurtladı o da.

Arkadaşlarımız ne dedilerse tat-

min olmadı öğretmenimiz. Belma söz istedi o sıra.

— Resim öğretmenimiz, Hâzım, İslâm geleneklerine karşı çıkarak çıplak kadın modeliyle çalışıp bu tür resmi ilk kez yapan ressamdır, diyor. Öğretmenimizin, başını arkaya atarak «Cı!» etmesinden, cevabın yanlışlığı anlıyorduk. Zaten o, her arkadaşımızın konuşmasından sonra, kaşıyla, gözüyle, burnuyla veya dudağıyla «Hayır» dercesine acııp hareketler yapıyordu.

Yücel sabırsızlıkla atıldı oturduğu yerden.

— Tabiat Bilgisi öğretmenimizin verdiği bilgiye göre, Hâzım sindirim demekmiş. Hattâ öğretmenimiz Tabiat Bilgisi kitabından bir de tavuklarda Hâzım diye bir şema gösterdi. Tavukların nasıl sindirim yaptıklarını uzun uzun anlattı.

Biz artık ümidi kesmiştik. Öğretmenimizin de yavaş yavaş ümitsizliğe düştüğü yüz hatlarından belli oluyordu. Hiçbir tepki yoktu artık suratında.

Sıra bana gelmişti. Şimdiye kadar mahsus konuşmamış, en sonunda doğru cevabı verip öğretmenimin gözüne girmek istemiştik. Benim cevabım doğruydu muhakkak. Büyük bir güvenle ağır ağır yerimden doğruldum.

— Müsaade ederseniz doğru cevabı ben söyleyeyim, dedim. Öğretmenimiz merakla arkadaşlar da hasetle bakanlardı bana. Ben de inadına yavaştan alıyordum, meraklarını ve hasetlerini kamçıyordum.

— Arkadaşlar, dedim. Deminden

beri bu kadar kolay bir soruyu cevaplandıramadınız. Bunu bilmeyecek ne var? Hâzım, Fenerbahçe kalecisinin adıdır dememe kalmadı, bütün sınıf deliler gibi gülmeğe başladı. Öğretmenimiz masanın üzerine kapanmış, elleriyle de masanın kenarlarından kavramıştı. Bir kahkaha tufanı içinde masayla beraber kallıp kallıp oturuyordu. Beş dakika sonra doğrulduğu zaman, gülmekten masa örtüsünün bile ıslanmış gördük. Ben fena halde bozulmuştum. Aval aval etrafıma bakmıyorum, ne oturabiliyor, ne de konuşabiliyordum.

Erdem:
— Öğretmenim, hikâyede Hâzım için rahmetli yani ölmüş deniyor. Oysa, Fenerbahçe kalecisi Hâzım hayattadır ve daha geçen hafta maç çıktı, dedi.

Öğretmenimiz gülümsedi.
— Fenerbahçe kalecisi Hâzım da rahmetli sayılır. Baksanıza her ölüne gelen top kaleye giriyor, diye bir espri yapmaktan kendini alamadı.

Gülümsemesine rağmen kızıştı öğretmenimiz.

— Yazıklar olsun size, dedi. Memlekete, memleket kültürüne bu kadar hizmet dokunmuş büyük bir sanatçımızı tanımıyorsunuz. Bizim en büyük kusurumuz, kendi değerlerimizi tanımayıp başka ulusların ipe sapa gelmez kişilerini nüfus cüzdanlarına varıncaya kadar ezberlememizdir. Size Reşat Nuri Güntekin'in bir hikâyesini anlatayım da dinleyin, diye nutka başladı:

— Can adında, on yaşlarında bir çocuk, bir haftalık derginin resimli bulmacasını çözmeye çalışıyordu. On dört tane tanınmış adam resmiymiş bu. Her resmin altına resim sahibinin adının yazılması isteniyormuş. Çocuk ancak üç tanesini, Pehlivan Çoban Mehmet'i, Marlen Ditrhi'i, Arsen Lüpen'i tanıyabilmiş. Ablasının yardımını istemiş. İki kardeş tanıyan büyükle rin sayısını sekizden yukarı çıkaramamışlar bir türlü. Çaresizlikle içerisinde düşünürlerken yukarıda, ağabeylerinin misafirleri olan, hepsi iyi tahsil görmüş, hattâ bir tanesi de Avrupa'da olcmuş büyükler gelir aklalarına. Misafir bayanlar, baylar ateş gibiymişler maşallah. Bir bakışta tanıyorlarmış resimleri.

— Rejisör Sesil B. dö Mil...

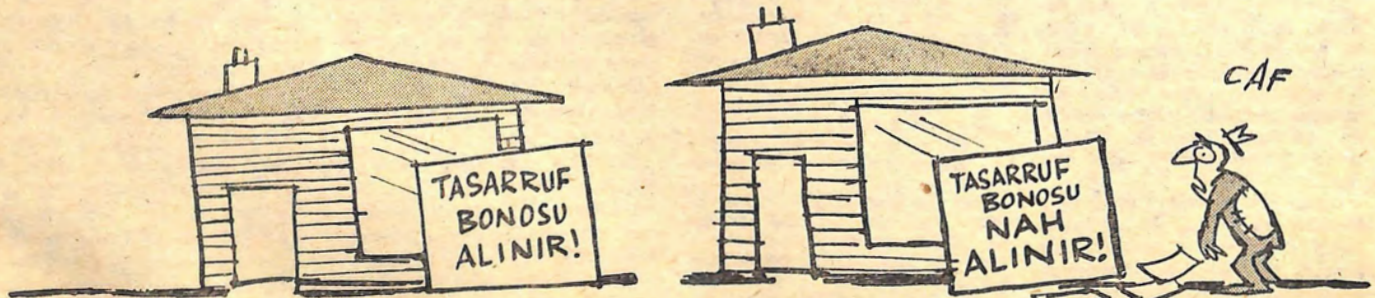
— Lindberg'in çocuğunu çalan Hoptman!

— General Balbo...

Yalnız bunların arasında kara sakallı, uzun kabarık saçlı bir adam varmış ki çehresi kimseye bir şey söylemiyormuş. O da bilinince seri tamam olacak, ödül kazanılacakmış. Fakat bütün bu yüksek talisli gençler onun adını bulup çıkarıyorlarmış. Acaba dergi, okuyucularına bir muziplik etmek veya bilmeceyi bilinmez bir şekilde sokarak ödülün üstüne oturmak mı istiyordu.

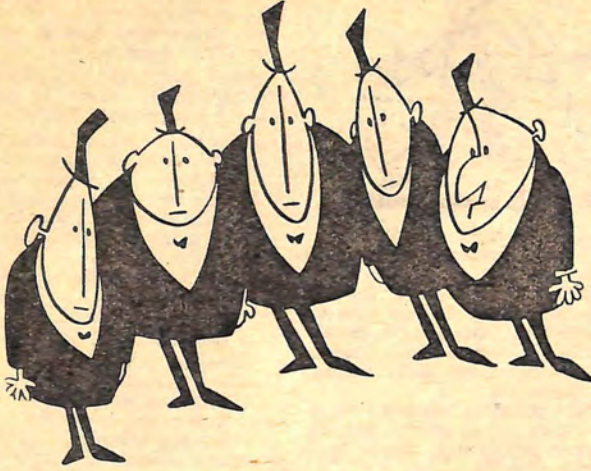
Bayanlardan biri:

— Buldum galiba, demiş, karıla-

Tasarruf bonoları başkalarına satılamıyacak... — Gazeteler —

Kurban bayramında :

— Biz de sayenizde ümidimizi kestik!..

KURBAN

Küçümseme Mecliste başlayan hareketi,
İşler tıkırındaymış pişmiş aşı su katma!
Muhalefete göre tüm tedbirler iğreti,
Huzur doğmuyor diye huzursuzluk yaratma,
Hep nişangâhsız atma!

* * *

Şu hâdise, bu cümle, o düşünce, bu fikir,
Birer tortu halinde yüreklerde birikir,
Akıllı vatandaşa biraz sabır gerekir,
Bunca yıllık emeği kızıp bir pula satma,
Çok nişangâhsız atma!

* * *

Herkes eline almış bir nalıncı keseri,
Yapılan işi görün: Bir gaflet şaheseri!
Hatâlar gözönünde dursa da seri seri,
Faydasız kuruntuyla yüreğini daraltma,
Geç, nişangâhsız atma!

* * *

Öğrenseydik kim suçlu, kimlerdir sevdikleri?
Mütevekkil ol hakka vardır bir bildikleri.
Kuşa benzetiliyor defterden sildikleri,
Ahkâmı hükümete sakın hiç el uzatma,
Sus, nişangâhsız atma!

* * *

Üzülme eski demler hatırına geldikçe,
«Seviyemiz yükselir fiatlar yükseldikçe!»
Her adımda bir borçlu adımını çeldikçe,
Geçim sıkıntısından öyle kaşını çatma,
Dur, nişangâhsız atma!

* * *

Bu da bir yaşamaksa yaşıyan çok şey görür,
Bu sıkıntı, bu yangın hânümanlar söndürür,
O mahut rüzgâr seni her tarafa döndürür,
İçtiğin yeminleri ister tut, ister tutma,
At! Nişangâhsız atma!

* * *

Ağzın yanmasın diye üfle de iç çorbanı,
Bir göç için hazırla bavulunu, torbanı,
Bir kere daha olduk iktidarın kurbanı,
Bir kurbandan iki post alınmazmış unutma,
Kes, nişangâhsız atma!..

Salâhattin KUTLU

rını yakan meşhur mavi sakal
Landru olacak!

Bir diğeri itiraz etmiş:
— Yanlıyorsunuz, Landru'yu ta-
nırım. Daha zayıftır. Saçları hafif-
çe dökülmüştür. Sivri ve hassas
bir burnu, acaip bir ağzı vardır.
Nerede onun esrar, zehir ve ateş
dolmuş gözleri, nerede bu? Bu surat
için kendini göz göre göre ocakta
yaktıracak babayığit kadın nerede?

Bu sözler üzerine haykıra haykı-
ra gülmüş misafirler. O sırada sa-
lonun bir köşesinde uyuklayan ih-
tiyar bunak amcayı uyandırmışlar.
Hep beraber:

— Bir de ona soralım, belki ta-
nır, demişler.

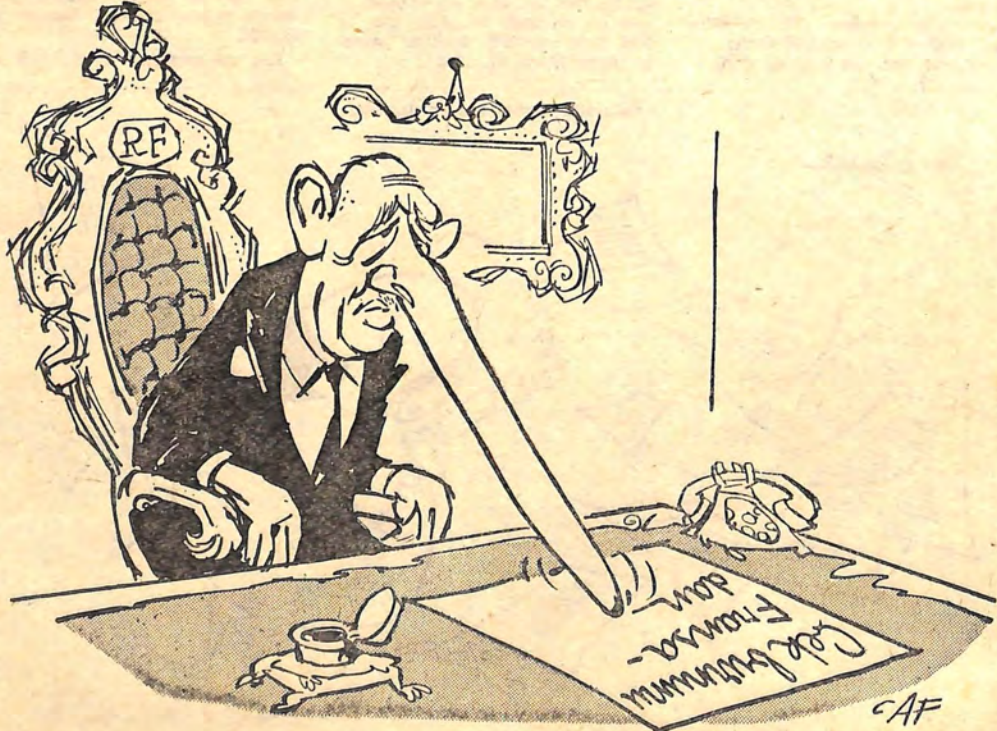
Bunak amca gözlüğünü takarak
resimlere eğilmiş:

— Hangisi bakayım, demiş, bu
mu? Tanıdın. Ben Gelibolu'da
mektep çocuğu iken ölmüştü. Na-
mık Kemal diye bir adamcağız!

Öğretmenimiz hikâyeyi bitirdiği
zaman sınıfa ağır bir sessizlik çök-
müştü. Bir şeylerin ezildiğini his-
setmiştik içimizde. Öğretmenimizin
neler anlatmak istediğini sezinle-
miştik. Bizim durgunlaştığımızı gö-
rünce, gülümseyerek:

— Gelelim şu bizim Hâzım me-
selesine, dedi. Hâzım, Türk tiyat-
rosuna, Türk kültürüne yıllarca hiz-
met etmiş bir büyük komedi sanat-
cımızdı. Bugünleri görmeden gitti.
Tam vaktinde ölmüş.. Nur içinde
yatsın!

Özbek İncebayraktar

De Gaulle Johnson'a bir mektup yazdı.. — Gazeteler —

Yetimlere KURBAN ETİ

— Evet abicim, nasıl mı düzdüm kelle kulağı? Hani ya, kurban etiyen it tavlama derler, evelallah biz tavlalık abicim... Nasıl mı, bak anlatayım:

Bayramdan birkaç gün evvel, bit pazarında bi aşığa, yukarı dolaşip, otuz bangnot verdikten sonra eski bi postacı elbisesi satın aldım. Bilirsin abicim, bu elbiselerin rengi koyu gri olur... Ne de olsa, resmiyet kokan bi havası vardır... Sonracığa abicim, kelle de aynı renk bi şapka uydurdum. Kokart mı, zibibik mi, her ne hal ise, onun yerine de bi gâvur gazozunun kapağını ilâştirdim. Odukl mu biz bi resmî adam?... Sonam abicim, matbaanın birine gittim:

— Arkadaş, makbuz basar mısınz? dedim.

— Parasıynan değil mi? dediler.

Yani senin anlayacağın, beş cilt de makbuz bastırdım. Bu makbuz işi de bittikten sonra, iş kaldı mühüre... EVELALLAH abicim, bana Consonun mühürünü yap desinler, anam valdem olsun öyle bi yaparım ki, Conson da şaşar kalır bu ince zenaata... Aldım ordan yarın kilo irisinden patates, gittim eve. En irilerinden bi tanesini seçerek, okkalı bi mühür döktürdüm. Yalnız abicim, biraz harfleri karışık tuttum ki, okuyan heçbişey anlamasın diye...

Makbuzları bizim köroğluynan bir bir damgaladık. Eee abicim, bizim kurban bayramı hazırlığı tamamdı artık...

Bayramın birinci günü resmî elbiselerimi giyip, şapkeyi kelleme oturtuktan sonra sabahleyin, — Bismillâh — deyip çıktım evden. Geldim zenginlerin mahallesine... Öyle bi mahalle ki abicim, o gün her ev sanki bi salhane... Çat çat, çaldım kapının birini... Yaşlıca bi efendi açtı kapıyı.

— Affedersiniz beyefendi, dedim, bendeniz yetim aşaneleri memuru Haydar Yufkayürek, aşane için makbuz mukabilinde et topluyorum. Sizi de bu sevaba nail etmek istedim...

Adam gitti, içerden böbrek mömrek topladı geldi. Fakat karısı: — Ayol, bir bud versene, dedi.

— Zararı yok hamfendi, sevabın ayarı ölçülü olmaz, böbrek de olsa olur, dalak dai...

Hem bunları söylüyorum abicim, hem de budu kapıyorum... Attım torbaya, oturdum makbuzu doldurmağa...

— Affedersiniz beyefendi, bu verdiğiniz bud, hayvanın hangi budu? diye sordum. O da karısına sordu:

— Arka ayağı, dedi kadın.

— Sağ mı, sol mu?

— Sağ...

— İsminiz beyefendi?

— Osman Azın...

Yazdım makbuzu, et hanesine de, oniki kilo ağırlıkta bir adet arka sağ bud dedim... İmzaladım ve çıktım.

Eh abicim, ne de olsa her işin bir acemiliği olur; biz de böylece bu işin acemiliğini atlattık... Sonra daldım ikinci kapıya. Bir hatun açtı ki kapıyı, ne sor, ne gör abicim... Türkiye'nin bütçesi sinek kalır yanında... Afatı devran, mülkü Süleyman!.. Bayram sabahı, daha o naylon zamazingosunu çıkarmamış sırtından... Karının budlarını görünce aklım başımdan gitti. Kadın:

— Ne istiyorsunuz? diye sorunca, şaşırp:

— Bud hamfendi, bud, dedim, sonradan hemen kendimi toplayarak:

— Efendim, bendeniz yetim aşaneleri memuru Haydar Yufkayürek, aşane için makbuz mukabilinde et topluyorum, dedim.

Karı geri döndü, yukarıya seslendi. Aman abicim, bu sahne namussuzum et vermeseler bile bi sürü koyuna değerdî.

— Asım, Asım!.. diye bağırdı.

Aksırlı, öksürüklü, çirkin yaşlı bir adam indi yukardan... Belli ki adamcağız hâlâ gecenin yorgunluğu içinde. Ona da anlattım vaziyeti.

— İyi, iyi dedi. Ve gittiği gibi, iki bud birden getirdi. Makbuz yazmağa oturmuştum ki, adam:

— İstemez makbuz, dedi.

— Olmaz beyefendi, sonam suçlu düşeriz, dedim.

Makbuza, arka iki bud, tam yirmibeş kilo yazıp, adamın eline tutuşturdum. Allah var ya, herifin soyadını da — ayı — diye yazdım. Amma o biçim ayı, herifin okumasına imkân yok.

Ordan yürüdüm, yandaki evin ziline çaldım. Aman abicim, karşıma ne çıksa beğenirsin? Resmi kıyafetiyen bi polis...

— Ulan, dedim, kendi kendime, işte şimdi hâpı yuttun. Hem de daha işin başındayken... Ne arardı Allahın polisi böyle zenginler mahallesinde?... — Buyrun, dedi.

Bilirim abicim, evelallah bizim sabıka kaydı, bakkal defterinden daha yüklüdür. Bi polis buyrun dedi miydi, bunun sonu Consonun mektubu gibi cılk çıkar. Bereket bu polisi ilk defa görüyordum. Neyse abicim:

— Beyefendi, bendeniz yetim aşaneleri memuru Haydar Yufkayürek, aşane için makbuz mukabilinde et topluyorum, dedim.

İnanır mısın abicim, e saat adamın gözleri sulandı... Hayatımda gözü sulanan polis görmediğim için bi tuhaf oldum...

— Geçin içeri, dedi.

Ulan ister misin adam numardan yapısın da bu işi, içerde şimdi bi temiz sopa çeksin bana...

— Zahmet etmeyin efendim, dedim.

— Ne demek efendim, rica ederim, dedi.

Geçtim, bi sandalyeye ilâştım. Polis, karısına kahve yapmasını söyledikten sonra:

— Ben de yetim aşanelerinde yemek yedim, diyerek başladı ağlamağa.

Eee, ne yaparsın abicim, biz de

herifin gözüne girelim diye kendimizi sıkı sıkı iki damla gözyaşı döktük.

— Nasıl yetimler? diye sordu.

— Vallahi memur bey, bu mübarek bayram günü hepsinin de boyunu bükük zavallıların...

Adam başlamasın mı danalar gibi böğürmeğe... Karısı bi yandan, ben bi yandan zor teskin edebildik.

Adamcağız, kestiği kedi kadar kuzunun yarısını bizim torbaya eliyle yerleştirdi. Ben de makbuza, yarın kuzu diye yazdım. Sonra bana, aşanenin adresini sordu. İnan ki abicim çuvallamadım. Şipşak verdim cevabını:

— Taksim var ya?

— Evet var...

— Park var ya?

— Evet var...

— Parkın arkası var ya?

— Evet var...

— Ordan bi yol geçer.

— Evet geçer...

— Yol sola döner.

— Evet döner.

— Bi daha sola, bi daha sağa, bi daha ileri, bi daha geri... İşte orada sarı badanalı büyücek bi bina. Zaten kapısında levhası da var.

— Çok teşekkür ederim, bir gün uğrar, yetimlere oyuncaklar getiririm, dedi.

Sonra adam on kâğıt tutuşturdu elimme.

— Bununla giderken çocuklara çat pat al, dedi. Bir keresinde, böyle aşanede yemek yerken çat pat alamamıştım da...

Baktım adam, yine muslukları koyverecek:

— Teşekkür ederim, efendim, dedim.

Dedim ama, n olur olmaz diye şipşak mahalleye de değiştirdim. Hani ya abicim, sırtındaki etler de iyice ağırlık olmağa başlamıştı. Bi koşu eve gidip onları bıraktıktan sonra, tekrar daldım mahallelere... Bir eve girmiştim ki abicim, herifin göbeğinin markasına bakıp o saat anladım politikacı olduğunu. Ordan da yarın koyun almıştım. Adamın ismini sorunca, bana:

— Onikiyıldır milletvekilliğinden düşmeyen Şaban Azatar, dedi ve arkasından ilâve etti:

— Bana bak, yetimhaneye gidince ordaki arkadaşlarına söyle, reylerini bizim partiye versinler. Hem yavaş yavaş çocuklara da işleyin, dedi.

— Biz zaten size verdik beyefendi, dedim.

Adam bunu duyar duymaz, bi de kelle attı torbaya.

— İstersen derisini de, dedi.

— Yok beyefendi, o Çocuk Esirgeme Kurumunun... Haklarını yemiyelim, günahtır, dedim.

Ne ise abicim, dört gün bayram, ben de dört gün et topladım. Daha önceden Şişli'de bi kasapla anlaşmışım. O da birkaç lokantayla anlaşmış. Ben tuttum, tam 840 kilo et teslim ettim bu kasaba... Vallahi abicim ucuz verdik amma, ne yaparsın ki, bayram zamanı kasaplığın kesat zamanıdır. Kilosu beş liradan, tam 4200 lira tuttu bizim para. Üç binini peşin aldım, biniki yüzü bono. Verirse de hoş, vermesede...

Hem abicim, Allah kabul eylestn, doğduğumdan beri ilk defa bu bayram kurban kestim... Haa, onu söylemeyi unuttum, üç de diri koyun verdiler. Birini bayramın dördüncü günü kestik, şimdi öteki ikisini de bizim velet mahallede yayıp duruyor. İnsallah onları da üçtüzlerden okutursam, bi mevlüt okutacağım Yenicaamide. Hani ya, abicim, yıllar var ki rahmetli pederin arkasından bi yasin okutamadık... Allahın izni keremliyen, seneye işi daha sıkı tutarsam, iki yıl sonra bana rahat rahat Hacı Haydar diyebilirsiniz... Sevap abicim, sevap bu işler!..

Ankarada beyannameler dağıtıldı:

Semih Badıoğlu

Demirel — Aman servet beyannamesi olmasın!..

Muzaffer İZGÜ

**Bayram selâmlığından sonra:
Bir paşa konağında kurban merasimi!**

Vali paşanın gözlüğü

AHMET Vefik Paşa, Bursa valisiyken, bir gün yanına yaşlı bir kadın girdi. Saatinin kaybolduğunu, bulmasını istedi. Paşa «A hanım, ben senin saatini nasıl bulayım?» diye sorunca kadın saf saf:

— «Ne bileyim efendim? Bana «Vali Paşa'nın bir gözlüğü var. Onu gözlerine taktığı zaman her şeyi bulur, her şeyi görür demişlerdi de.» cevabını verdi. Kadıncağın devlet olan bu katıksız inancını sezince, paşa:

— «Peki o halde, sen şimdi git; ben bu akşam gözlüğümü takıp bir bakayım.»

Ahmet Vefik Paşa, kadın gittikten sonra, hademelerden birini çarşıya yolladı. Onun tarifine uygun bir saat aldırdı. Ertesi gün merakla gelen kadına saati uzatırken:

— «Al hanım, saatini buldum. Ancak biz yalnız bir kere kaybolan şeyleri buluruz. Bundan sonra saatine mukayyet ol», dedi.

Atılan Taşlar

Keçecizade Fuat Paşa, sadrazâmken, İstanbul'un bazı sokaklarını parke döşetmeye başlamış; ama bu iş birçok gericiilerin kınmalarına yol açmıştı. Fakat o, bunlara aldırış etmeden, bildiğini yapmıştı. Yollar bitip de sonucun pek güzel olduğunu gören bu kınayıcılardan biri bir gün paşaya:

— «Efendim; demiştin. Eseriniz cidden güzel oldu, yalnız bu kadar taşı nereden getirttiniz?»

Fuat Paşa, bıyık altından gülererek:

— «Getirtmeye hacet mi var beyim? Bizze atılan o kadar çok taş vardı ki hepsini toplayınca oldu bitti.» Cevabını verir.

Erken bırakılan pabuç

İttihat ve Terakki Cemiyetinin bunalımlı günlerinde, biraz da zorla, şeyhisliamlığa getirilen Musa Kâzım Efendi, özellikle ilk günlerde büyük ürkeklikler ve isteksizlikler içinde bocalamıştı. Bu sıralarda bir gün sarayda muayene merasimi düzenlenmişti. Devletin ileri gelenleri arasında o da bu törene katılmak zorunda kalmıştı. Sadrazâm ve nazırlarla birlikte ilerleyip padişahın tahtının saçağını öpen Musa Kâzım Efendi, elleri göğsünde geri geri yürüyerek yerine çekilirken, bir ara mest ayağından çıktı. Adamcağız kan tere batarak onu ayağına yeniden sokup sıradaki yerini alınca, yanbaşında duran Talât Paşa, kendisine şöyle takıldı:

— Ooo.. Efendi hazretleri? Daha ortada hiçbir gürültü patırdı yokken böyle pabuç bırakırsanız, sonraki gerçek gürültü patırtılarda ne yapacağız?..

İyilik yapmak

Abdullah Cevdet Bey, bir gün yolda Süleyman Nazif'e rastladı:

— Nazifçğim; büyük bir hayır yapıp dua almak ister misin?

— Elimden gelen bir şeyse yapmak isterim. Ne imiş o?

— Şu bizim Halit Fahri'ye elli lira borç ver.

— Neden? Çok mu ihtiyacı var?

— Bana elli lira borcu var da bir türlü ödeyemiyor. Eğer sen kendisine elli lira verirsen o da bana borcunu ödeyecek.

Boynuzlu kurban

ŞAİR Haşmet, bir kurban bayramı arefesinde, Bayezid Camii avlusunda dolaşıyor, kurbanlık koyunları inceliyordu. Bir ara zamanın tanınmış kadın şairlerinden Fitnat Hanım'ı gördü. Yanına sokuldu:

— «Hayrola sultanım, kurbanlık mı arıyorsunuz?»

— «Evet efendim.»

— «Kurbanlık aramanıza ne hacet a sultanım? Ben size kurban olayım, beni alın!»

— «İyi ama Haşmet Efendi; ben boynuzlu bir kurban arıyorum.»

— «Siz alın beni sultanım; alın eve götürün. Evel Allah sayenizde üç güne kalmaz benim de çatal çatal boynuzlarım çıkar.»

Sebebi Var

Yavuz Selim'in değerli sadrazâmı Piri Paşa; sağı solu belli olmıyan padişahın gazabına uğramak korkusundan fena halde yılmıştı. Hergün yatağından kalkarken «Bakalım akşama rahat yatağıma girebilecek miyim?» diye ürpertiler geçiriyordu. Bir gün padişahla sadrazâm yine önemli bir devlet işi konusunda takıştılar. Piri Paşa, Yavuz'un kaşlarının çatıldığını görünce dayanamadı:

— «Vallahi padişahım, bıkım artık şu ölüm korkusunu çekmekten. Öldürecekse bir an önce cellâdı çağır da ben de bu azaptan kurtulayım.» Dedi. Yavuz, sevgi ve hayranlıkla değerli sadrazâmını süzdü:

— «Benim de niyetim bu paşa ama; diye cevap verdi. Seni öldürsem, yerine koyacak sen kıratta bir başka adam bulabilir miyim sanıyorsun?»

Bir c

Ağaçlar çiçek açar
Kadın göğsünü açar

Düşüncenin sisleri,
Aydınlanır bir anda

Usandırmamalıdır i
"Hep benim misin?"

Kişi unutamıyor ca
Sadece aylar değil,

Feza yolculuğuna b
İş ters gitti, yetine

Çok isterdim onunl
Meyiyle, mezesile,

Bir yığın güzel ka
Biz sohbeti severiz

Bütün isteğimizi us
Bir yem borusu gib

Gözlerdeymiş gerçel
Ruhunu kirletmezmi

Suçsuz yere bizi de
"Yaş ta beraber ya

Nedense yar olmad
Şansımız uyanmıyor

Kayalıkta bin parça
Sırçadan dümeniyle

— Hadi biz nasıl isteneceğini biliyoruz!.. Ya siz erkekler ne yapıyorsunuz?

Geveze kız!

Bir bahar akşamı, Yılmaz, nişanlısı Füsünla balkonda oturuyorlardı. Tatlı, tatlı konuşurlarken Yılmazın gözü sokaktan geçen bir genç kadına ilişti. Ona bakmaktan kendini alamadı, bunun farkına varan nişanlısı sordu:

— Kime bakıyorsun öyle?

Yılmaz bu sırada karşılarındaki tuhafiyeci dükkânının vitrinine bakan kadını göstererek:

— Füsün, dedi, şu lâcivert mantolu genç kadını görüyor musun. Seninle nişanlanmadan önce bir arkadaşın çayında tanışmıştım onunla. Bir yerde çalışıyor, dul annesine yardım ediyordu. Kendisine elimden geldiği kadar yardım ediyordum. Bütün yaz arkadaşlık ettik. Benim gibi o da denizi ve dansı çok seviyordu. Fakat kötü bir huyu vardı: çok boşboğazdı. Bu yüz-

den onunla alâkamı kestim ve bir daha yüzünü görmedim.

Nişanlısı sordu:

— Ne yaptı?

— Ne yapacak, aramızda ne geçtiyse annesine söylemiş, annesi de küplere bindi, aramızda tatsız bir tartışma geçti, ben de elimi eteğimi çektim.

Füsün dudak büktü:

— Aman ne boşboğaz kızmış, ben bizim şoförle, aşçı ile o kadar gece geçirdim de birini an-neme söylemedim!..

İzin

Film artisti rejisöre:

— Evleneceğim, bir günlük izin istiyorum!

— Evleneceksin diye sana izin verirken filmi ancak iki yılda bitiririz!

Mahcup delikanlı!

U ankaç delikanlı, divanın üstüne seve serpe uzanmış nişanlısının yanı başında duruyordu. Onu sevmek, okşamak istiyor fakat bir türlü başaramıyordu bunu. Nihayet bütün cesaretini toplayarak:

— Sevgilim, dedi, bana bir öpücük verir misin?

Genç kız, yüzünü nişanlısına doğru yaklaştırdı, o da hemen alına dudaklarını değdirdi.

Genç kızın alevli dudaklarında bir gülümseme belirdi:

— Daha aşağıdan, daha aşağıdan..

Bunu duyan mahcup delikanlı ne yapsa beğenirsiz, güzel nişanlısının kulağına eğilip:

— Sevgilim bana bir öpücük verir misin?

Diye fısıldamaz mı!..

— Kırk kere söyledim sana

masalı

er yağmuru ile,
el gururu ile!

erin karanlığı,
anın nuru ile!

sevdiklerini:
e lüzumsuz soru ile!

sevdiklerini,
müruru ile!

çıkacaktık,
"Ada turu,, ile!

âlem yapmamızı,
tamburu ile!

se de bir araya:
mahmuru ile!

enledi,
ğı boru ile!

l şakası sevmezmiş,
et çamuru ile!

dan sildi o kız,
mişler, kuru ile!,,

Abdoya bir kez,
l suru ile!

gönül gemimiz,
an uskuru ile!..

Salâhattin KUTLU

— Ulan, bu bana ihanet değil, hakaret!..

Niye kızmış...

İki arkadaş arasında:
— Dün akşam evinizin önün-
den geçerken bağırıp çağırdığını
işittim, bir şeye mi canın sıkıl-
mıştı?

— Sorma birader, senden ne
saklayım karımla kavga ediyordum,
kan kafama çıkmıştı, az
kalsın elimden bir kaza çıkı-
yordu.

— Hayrola bir suç mu işledin?

— Dur sana hepsini anlata-
yım, hava soğuk ve yağışlı idi,
eve erken döndüm. Bende ki a-
nahtarla kapıyı açıp içeri gir-
dim. Gürültü yapmadan yukarı
salona çıktım, orada ne görsen
beğenirsin? Son zamanlarda bi-
zim eve dadanan, bizimkinin süt
kardeşi miymiş, neymiş, işte o
züppe açık pencerenin yanın-
da kanapeye oturmuş, karım da
yarı çıplak bir halde onun diz-
lerine çıkmış, kollarını birbir-
lerine dolamışlar, ağız ağıza, du-

dak dudağa bir şeyler konu-
yorlar.. Beynim attı hiddetle ba-
ğırmaya başladım.

— Büyük felâket, iyi ki elin-
den bir cinayet çıkmamış..

— Bırak onu şimdi.. Şu be-
nim karı olacak sersem gerçek-
ten akılsız, manyak.. Dün akşam
ki havayı tasavvur et, böyle ha-
vada çıplak bir halde pencere-
nin yanında oturulur mu, za-
türriyelere, filân yakalanacak, ay-
larca beni doktorlara, hastanele-
re, ilaçlar, tebdilhavalarla uğ-
raştırılacak, dünya kadar masra-
fa sokacak. Şimdi Allahşıkına
doğru söyle kızmaya, bağırma-
ya hakkım yok mu?..

İsbat

Genç erkek, tanıştığı genç
kızı:

— Henüz bákire olduğumu na-
sıl isbat edersin bana?

— Evlâtlarımın üzerine yemin
ederim!

Anlaşma!

Şık ve yakışıklı genç, patron
la görüşmek üzere sekreterin
odasında bekliyordu. Bu sırada
bir mektubu tape etmekle meş-
gul olan sekreter kızla çene ça-
lıyordu. Birdenbire patron kapı-
da göründü, genci görünce elini
alnına koyarak:

— Eyvah, seni unuttum deli-
kanlı dedi. Maamafih sen sekre-
terle anlaş sana gün ve saatini
söylerim..

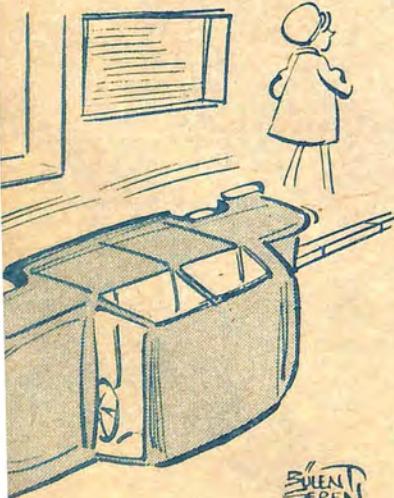
Genç çapkın bir tebessümle:
— Ben sekreterle anlaştım,
şimdi sizinle konuşmak istiyö-
run!

Tiyatroda

— Niçin o kadar çok alkış-
lıyorsun oyunu mu çok beğen-
din?

— Hayır, hiç beğenmedim.

— O halde?..
— Başka türlü uykum dağıl-
mıyor ki..

kapısını yavaş kapa, diye!..

— Hadi biz nasil isteneceğini biliyoruz. Ya siz erkekler ne yapıyorsunuz?

Geveze kız!

Bir bahar akşamı, Yılmaz, nişanlısı Fümula balkonda oturuyorlardı. Tatlı, tatlı konuşurlarken Yılmazın gözü sokaktan geçen bir genç kadına ilişti. Ona bakmaksızın kendini alamadı, bunun farkına varan nişanlısı sordu:

— Kime bakıyorsun öyle?

Yılmaz bu sırada kargaların-
dışı tühafıncı çıkışından vü-
rüne bakan kadını göstererek:

— Fümula, dedi, ya hiç öv-
tmenle genç kadını görüyor
musun. Seninle nişanlımdan
önce bir arkadaşın yanında ta-
cıyordum onunla. Bir yere ge-
liyorum, dul annessine yardım edi-
yordu. Kendisiyle ölmüşüm dedi-
ği kadar yardım ediyordum. Bu-
tün yaş arkadaşlığı etmiş. Benim
zihni o da denizi ve deniz gibi
seviyordu. Fakat kilitli bir huya
vardı: çok hoşboğazdı. Bu yüz-

den onunla alıkamı kestim ve
bir daha yürüneli görmedim.
Nişanlısı sordu:

— Ne yaptın?

— Ne yapacak, aramızda ne
geçtiyse annessine söylemiş, an-
nessi de küllere bindi, aramızda
tatlız bir tartışma geçti, ben de
ölümü eteğimi çektim.

Fümula dudaklıktı:

— Anın ne hoşboğaz kuzum,
ben bütün yolları, ağı ile o ka-
dınla geze geçişim de bir ne-
neme söylemedim.

Fümula artistti rejlâre:

— Evleneceğin, bir günlük
izin istiyorun!

— Evleneceğim diye sana izin
verir misin? Evlenecek filmi ancak iki yolda bi-
liriz!

Mahcup delikanlı!

Utangaç delikanlı, divanını üs-
tüne serpe serpe uzamış nişanlı-
sının yanı başında duruyordu.
Onu sevmek, okumak istiyor fa-
kat bir türlü başa anıyordu bu-
nu. Nihayet bütün cesaretini
toplayarak:

— Sevgilim, dedi, bana bir ö-
pücük verir misin?

Genç kız, yüzünü nişanlısına
döğre, yaklaşırdı, o da hemen
alınma dudaklarını değdirdi.
Genç kızın alevli dudaklarında
bir gülümseme belirdi:

— Daha aşağıdan, daha aşağı-
dan.

Bunu duyan mahcup delikanlı
ne yapsa beğenirsiniz, güzel ni-
şanlısının kulağına eğilip:

— Sevgilim bana bir öpücük
verir misin?

Diye fısıldaması mu!

— Kırk kere söyledim sana: apışını yavaş kapa, diye!

Bir anasali

Ağaçlar çiçek açar yağmuru ile,
Kadın göğsünü açar gururu ile!

Düşüncenin sisleri, erin karanlığı,
Aydınlanır bir ananın nuru ile!

Usandırmamalıdır işevdiklerini:
"Hep benim misin" lüzumsuz soru ile!

Kişi unutamıyor casediklerini,
Sadece aylar değil, müruru ile!

Feza yolculuğuna bı çıkacaktık,
İş ters gitti, yetine! "Ada turu,, ile!

Çok isterdim onunlâlem yapmamızı,
Meyiyle, mezeyle, tamburu ile!

Bir yığın güzel kade de bir araya:
Biz sohbeti severiz mahmuru ile!

Bütün isteğimizi usrendi,
Bir yem borusu gılgı boru ile!

Gözlerdeymiş gerçek! şakası sevmemiş,
Ruhunu kirletmezmiyet çamuru ile!

Suçsuz yere bizi dedan sildi o kız,
"Yaş ta beraber yaşamışlar, kuru ile!,,

Nedense yar olmadı Abdoya bir kez,
Şansımız uyanmıyor! suru ile!

Kayalıkta bin parça gönül gemimiz,
Sırçadan dümeniyle, an uskuru ile!..

Salâhattin KUTLU

— Ulan, bu bana ihanet değil, hakaret!..

Niye kızmış...

İki arkadaş arasında:

— Dan akşam evimizin önün-
den geçerken bakıp pırdırdım
içtiğin, bir suya mı onun içki-
mu?

— Sorma birader, senden ne
saklıyım kızınla kavgı ediyor-
dum, keş kafaına çıkmıştı. Az
kalan elinden bir kaza çık-
yardı.

— Hayrola bir suç mu işledin?

— Dur sana hepini anlatı-
yım, hava soğuk ve yağışlı idi,
eve erken döndüm. Bende ki a-
nıtlarla kapıyı açtım içti-
dim. Gürültü yağmardan yular
akıncı çıktım, orada ne gülmek
beğenirsin? Son zamanlarda bi-
sim eve dadanan, bismaklıla silt
kardesi çıkmış, meşin, işe o
zıppe apık pencereyi yanıda-
ki kaza pege oturmuş, karm da
yan rıplak bir halde onun dü-
lerine çıkmış, kollarını birbir-
lerine dolamışlar, apış ağza, di-

dak dudakla bir pöyle konuşu-
yorlar. Beynim altı hiddetle ba-
ğırıyor. Başladım.

— Büyük reket, iyi ki elin-
den bir cinayet çıkmamış.

— Bırak onu şimdi. Şu be-
nim karı olacak sersem gerçek-
ten akılsız manyak. Dan akşam
ki kavgı tesaver et, böyle ha-
vada çıplak bir halde pencere-
nin yanında oturmuş mu, sa-
tırlılara film yakılacak ay-
lara beni doktorlara, hastanele-
re illâlar, tedavilere alıp
satırarak dünya kadar masra-
fa sokacak. Şimdi Allahakına
doğru söye karıya, bağırma
hakım yok mu?

İşbat

Genç erkek, kızıyla genç
kız:

— Henüz kâğıt eldivanı na-
sıl lobet edersin bana?

— Eykârların üzerine yemin
ederim!

Anlaşma!

Şık ve yakışıklı genç, patro-
la görüşmek üzere sekreteri
olanda bekliyordu. Bu sırada
bir mektuba tıpe etmekle me-
gul olan sekreter kızla çene ç-
ıyordu. Hicretkâr patron kay-
da görünül, genç gülmeye eli
alınma koyarak:

— Kızab, seni unuttum de-
kaah! dedi. Masamâh sen sek-
terle buluş sana gün ve saati
söylerim.

Genç çapkın bir sekreter-
— Ben sekreterle buluşu-
şimdi sizine konuşmak ediy-
rum!

Tiyatroda

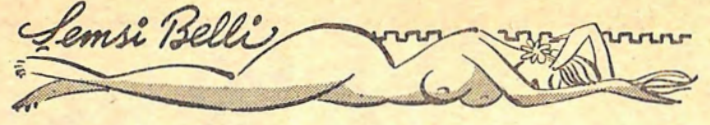
— Niçin o kadar çok alk
lıyorsun oyunu mu çok beğ-
din?

— Hayır, hiç beğenmedim.

— O halde?

— Başka türlü uykunu da
muayir ki..

Butik Mimali

EFENDİM, herkes bir şeye merak sarar, ben de de oldum olasıya güzel kadınlara, sevimli genç kızlara pek meraklıyım. Kendinize öge bir nezaketle belki de şöyle diyeceksiniz:

— Ulan hiyarağal.. Bu da marifet mi sanki? Kadınların güzeline meraklı olmayan kim var bu dünyada? Haklısınız. Herkes bu dalgaya tutkundur ama kimse benim gibi gevezelik edip tutkusunun çeşitli detaylarını belli etmez.

Her şeyin bir yasası ve töresi olduğu gibi çapkınlığın da kendine göre bir düzeni vardır. Bu düzen bir defa kurulmaya görsün, ondan sonra tüm dalgalar kronometre gibi tıkır tıkır yürüyüp gider.

Ben, bu düzeni kurana kadar çok enayice seneler geçirdim. Örneğin: Bir esmerin peşinden aylarca koştuğum, bir kumralın ardından günlerce ağladığım, bir sarışının fotoğrafı karşısında sayfalara anılar karaladığım zamanlar olmuştur.

Bütün bu toylukları, onyedinci yaşının dangalaklığı içinde bıraktıktan sonra — büyük adamların büyük topraklara ayak basışı gibi — onsekizinci yaşının sahiline bambaşka bir kişilikle ayak bastım.

İlan-ı aşk mı? Paydooooosss!.. Her damlasında binbir özleyiş dolu göz yaşları mı? Paydooooosss!.. Kıs-kışkıktan kara sevdaya kadar ömrümü kartaan ne kadar romantik özenti varsa tümüne paydooooosss!..

Lokantaların yemek listelerini inceleyip hayal kurnaktasına muhtemem sofralara oturup bol vitamini her çeşit yiyecekten tatmak meğer ne kadar güzeldir!..

Söz arası şunu da söyleyim: İyi bir donjuan olmak için ne zenginliğe, ne güzelliğe, ne mevkie, ne şöhrate, hattâ ne de gençliğe ihtiyaç var!.. Sağlığımız ve elektromanyetik gücümüz yerinde mi? Misafirlerinizi ırkütmeden ağırlayabileceğiniz — emniyet tertibatı tamam — bir eviniz var mı? Kişisel bağlantılarınızı gerektirli zaman sesle yönetebilecek bir telefonunuz da var mı? Ohhhoooooool.. Sizin için yok yok demektir azizim!..

Belki yine kendinize öge bir nezaketle düşünceme karşı çıkacaksınız:

— Ulan Cincebel.. diyeceksiniz. Uyumta biziz!.. Bir telefon ve bir yerle insan, emlakçılık bile yapamaz!..

Bu kanıdaysanız avucunuzu yalarsınız ömrünüz boyunca. Oysa insanın avcu pek lezzetli değildir. Üstelik avcunuzu yalamanız size de, başkalarına da bir haz vermez!.. Fakat..

Şu kadınlar pek unutkan oluyorlar doğrusu!.. Onların ziyaretlerinden sonra evin şurasına burasına dökülmüş olan tokalar, düğmeler, jartiyer mandalları, küpe tekleri, mendiller ve benzeri eşyayı toplamak benim için biraz zahmetli oluyordu. Hele bir de sahiplerini hatırlayıp iade etmek!

Ben şöyle yaptım: Hemen güzel bir karton parçası kestim, iri harflerle üstüne şu cümleyi yazdım:

Unutulan eşyalar iade edilmez!

Allah selâmet versin, dolgunluğu kadar olgunluğu ile de pek tatlı bir kadın ahabım vardı.

— Memedali! dedi. Bunu yazıp astığına iyi yapmışsın, ama unutulmuş döküntüleri sakın ha atma!.. Zamanla değişik bir hâtura koleksiyonun olur!..

Kartondaki ihtarâ rağmen kız ve kadın arkadaşlarım herkes bir şeylerini unutmakta devam ediyorlar!

dı. Dolabımın gözü küpe tekleriyle, yüzlerle, tokalarla, mendillerle, göğüs iğneleriyle dolmuştu.

Gelir ve giderinin hesabını tutan meraklılar gibi ben de gönül gelir giderlerimin hesabını tutmak hevesine kapılmıştım. Fakat biliyorsunuz, bütçe meselesi pek alengirli bir iş. Hükûmet bile kolay kolay çıkamıyor için içinden. Kaldı ki benim matematiğim de pek kuvvetli değildir.

Ne yapsam, nasıl bu işlerin hesabını kitabını bilsem, diye düşündükten sonra bir çâre buldum:

Kollarımın arasına ilk sokulan her güzelin ilk ziyaretinin ilk fingerifinnanisininden sonra onun herhangi bir eşyasını «Müsaderet» etmeye karar verdim. Bu kararımı onlarla beraber olduğum en tatlı anın, en baygın saniyesinde kendilerine de tebliğ ediyordum. Tabii heyecan akımlarının elektrik akımlarını gölgede bıraktığı o süper mutluluk içinde kendilerinden hep olumlu cevaplar alıyordum. Kimi baygınlıklık geçiren gözbebeklerini evet, anlamına gelen bir uysallık içinde kapıyor, kimisi iniltiyi ya da fısıltıyı andıran bir sesle «Peki hayatım, olur hayatım!..» diyor, kimisi de kabul mânâsına gelen çok tatlı, çok çıldırtıcı bir «Hıh!..» ünlemiyle cevap veriyordu!

Sarhoşların kadeh başında, politikacıların seçim kürsüsünde, kadınların da aşk yatağındaki sözlerine sakın ha inanmayın!.. O tatlı uysallıkları, o tatlı taahhütleri, o insanı deli eden gözkapayışları bir saat sonra ara ki bulasın!..

— Ayol, daha biraz önce söz verdin!.. Sen değil miydin, olur hayatım, peki haya am, diye inliyen?

— Evet, evet ama, çok ayıp şey değil mi? Ne yapacaksın kombinasyonumu, sutyenimi? Sana daha kıymetli bir hâtura veririm istersen!.. — Hayırl!.. Bunlardan birini istiyorum!.. İstiyorum da değil, aldım bile!

Bazıları ince bir anlayışla itirazsız kabul ediyorlardı. Bazıları birazcık tartışma yaptıktan sonra çaresiz yine razı oluyorlardı ricama.

Fakat bir kısmı vardı ki çırpınıyor, ağılıyor, tepiniyor:

— Ne olursun, diyordu. Onu alma!.. Kolyemi, saatimi, çantamı, neyimi istersen vereyim sana!.. Fakat onu alma!.. Onu bırakıp gide-mem! Onu bırakırsam, sanki namusumu burada bırakıp gitmiş olacağım!..

— Canım, güzelim, tatlım! Bu, iki karışık naylon parçasının namusla ne ilgisi var? Bu nihayet bir hâtura olacak senden!.. Baktıkça seni anacağım!

Olurdu olmazdı derken bu acıip kuralı, metazori uygulamaya başlamıştım.

Hepsinin üzerine sahibinin kimliğini belirtecek bir rümuz ve ilk gününü hatırlatan bir tarih eklemeyi de tabii unutmuyordum.

Yıllar geçmişti. Çok zengin bir koleksiyonum vardı artık: Renk renk kombinasyonlar, külotlar, sut-yenler, kemerler, eşarplar, iğneler, küpeler, mendiller, kolyeler, broş-lar, jartiyerler ve daha neler neler!..

Koleksiyonum pek renkli ve pek zengin olmasına rağmen işlerim aksine kesat gidiyordu. Oysa ki ben, hanımların kalblerini kazandığım kadar ekmek parası da kazanmak ihtiyacı içindeydim. Yıllar yılı aşık kadrosunda kamusal görev yapıyordum. Yıllar yılı aşık kadrosunda kamusal görev yapıyordum. Yıllar yılı aşık kadrosunda kamusal görev yapıyordum.

Baltaya sap olmak gerçekten pek önemli bir konu. Güzellere baltâ olmaksızın, güzel bir baltaya sap olmayı daha uygun bulduğum yaşa gelince, yaşadığım toplumda hem ekonomik, hem de aşkonomik bir krizin varlığını hissetmeye başladım.

Kendi kendime:
— Oğlum Memedali, dedim, bu dalgalan sonu yok. Düşünüp taşınıp bir yere kapılanmam gerek. Ne yaparsan yap artık!..

Sosyetenin civil civil kaynaştığı kibar bir semtte açmış olduğum küçük, fakat sevimli dükkânın adı Butik Mimali idi. Feyhan adında, konuşkan ve gös-

terişli bir kıza da tezgâhın başına oturtmuştum.

Neler yoktu ki Butik Mimali'de... Orlon, perlon, naylon, dralon kombinasyonlar. Renk renk, desen desen kadın külotları. Askılı, askısız, yerli ve Avrupa menşeli çeşit çeşit sut-yenler.. Kaçmaz cinsinden ve ilk fırsatta kaçmaya hazır naylon çoraplar. Pudriyerler, esans şişeleri, kolyeler, göğüs iğneleri, jartiyerler, küpeler, eşarplar, dantelli - dantelsiz, markalı - markasız mendiller, ve daha neleeeer, neleeeer!..

Garnitür süs eşyası olarak koleksiyonun dışındaki demirbaş hediyelerden de faydalanmıştım: Biblolar, plâstik çiçekler, kol düğmeleri, kıravatlar, vazolar, tablolar estetik bir zevkle serpiştirilmişti dükkânın vitrinlerine. Hediye ve hâtura niteliği taşıyan eşyaya kim müşteri olursa olsun, ne fiat verirse satmıyorduk. Ama, artık muhafazası bile benim için bir problem olmaya başlamış koleksiyon eşyasını müşterilere sunmakta bir sakınca yoktu.

Butik Mimali kısa zamanda semtin en ünlü uğrak yerlerinden biri oldu. Günün her saatinde genç kızlar ve kadınlar Butik Mimali'ye uğramadan geçmiyorlardı. Alish veriş etmeseler bile çene çalıyorlar, eşyalara göz gezdiriyorlar, bazan da müşterilikten arkadaşlığa geçen köprübaşında stratejik noktaları işgal edip, gidiyorlardı.

Bir yıl içinde Butik Mimali, düz çizgi, kırık çizgi, yuvarlak çizgi, çeşit çeşit güzellikle dolup taştı. Tabii dolup da taşma faslı başlayınca taşan kısmı kanalizasyon edilemek için yine ilk ılık düşünmeye ve sıcak sıcak çareler bulmaya başladım:

— Oğlum Mimali, dedim kendi kendime. Butik Mimali'nin bir şubesi de gönlünde açman farz oldu gayri!..

Ve açtım!..
Çünkü artık ticari işlerim kesat gitmiyordu eskisi gibi. Dükkân iyi kazanmaya başlamıştı. İnsanın karını doyuncaya gözü ve gönü acıyor.

Ve yine kızlar...
Ve yine kadınlar...
Ve yine sevgililer...
Ve yine: «Unutulan eşyalar iade edilmez!»er!..

Ve yine: Her sevgili ilk «Vuslat» günü bir adet giyim eşyasını bırakmak zorunluğunda!..

Öylesine tatlı, öylesine hareketli, öylesine bereketli bir «Devri-daim» ki sormayın!..

Butik Mimali'de bitenleri Butik Memedali derhal tamamlıyor. Hiç bir şeyin eksildiği yok.

Gündüzleri ben kamusal görev başında olsam da, tezgâhtar kız tezgâhın başında her zaman... Fiatlar, tezgâhtar kızın kalçaları kadar esnek!..

Herkesin dilinde Butik Mimali. Özellikle hanımlar «Butik Mimali» yi yalnız dillerinden değil gönüllerinden de düşürmüyorlar.

Sermayesiz olarak başladığım ticaret, beni kısa zamanda sayılı zenginlerin sırasına sokmuştu.

«Butik Mimali» de, «Butik Memedali» de, gül gibi geçinip gidiyorduk. Fakat bir gün... Bir beklenmedik karayel esti, darmadağın etti yaştanımızı!..

Yağmurlu pis, berbat bir akşam üstüydü. Uzun süren tatlı bir görevi henüz bitirmiş, mağazaya, tezgâhtar kıza telefon etmiştim:

— Fifi, ne var ne yok? Bugünkü hasılat ne durumda?

Fifi, her zamanki sesinden ayrı, heyecanlı bir telâş içinde:

— Memedali Bey, Memedali Bey!.. diye bağırdı. Sormayın başımıza

— Kleopatraya bak..
— Asil sen bu Kleopatraya bak!

gelenleri!.. Size çok fena haberlerim var!.. Söyleyin nerdesiniz şimdi? Gözlerim faltaşı gibi açılmıştı hayretten.

— Evdeyim, dedim. Hayrola, ne var? Telefonda söylenmeyecek gibiyse hemen atlayıp geleylim!..

— Hayır hayır!.. Sakın ha!.. diye gürledi Fifi. Sakın ha buraya gelmeye kalkışmayın. Silâhlı olduklarını sandığım iri yarı iki adam, saatlerdenberi dükkânın etrafında yolunuzu bekliyorlar.. Korkudan düşüp bayılacağım ama dükkânda kimse yok diye bayılmıyorum valaha! Bakın ne oldu Memedali Bey. Hani açık mavi, üzeri kabartma ipek puvanlı bir perlon külot vardı. Hatırladınız mı? Ha işte o külot var ya.. O külot bir kadınınmış öyle mi? Bugün bir erkek müşterisi girdi dükkâna. Ufak tefek şeyler aldı. Sonra sutyenlere külotlara baktı. O külotu görünce birden sarı sarı oldu? Hemen iç kısmındaki markaya baktı. Daha bakar bakmaz bağırır:

«— Kim bu mağazanın sahibi?» Yüzü o kadar hiddetliydi ki korkudan ne diyeceğini şaşırır:

«— Efendim, dedim, yeni çeşitler getirmek için Avrupa'ya gitti. Biri aya kadar döner!..»

«— Çeşitlerin hepsini Avrupadan mı alır?» dedi.

«— Aşağı yukarı öyledir efendim!..» diye cevap verdim.

Hemen elindeki külotu bana doğru uzattı. İç kısmındaki markanın üzerinde tükenmez kalemle atılmış bir tarih gösterdi.

«— Bu külotu nereden, ne zaman kimden aldınız? Hemen öğrenmek istiyorum!.. Bu külot benim karımın külotu!.. Bizzat aldım ve bu tarihi bizzat ben yazdım markanın üstüne! Söyleyin bakalım bu külot sizin dükkâna nasıl geldi? Bu bir namus işidir küçük hanım!.. Cınayete kadar yolu var bunun!..»

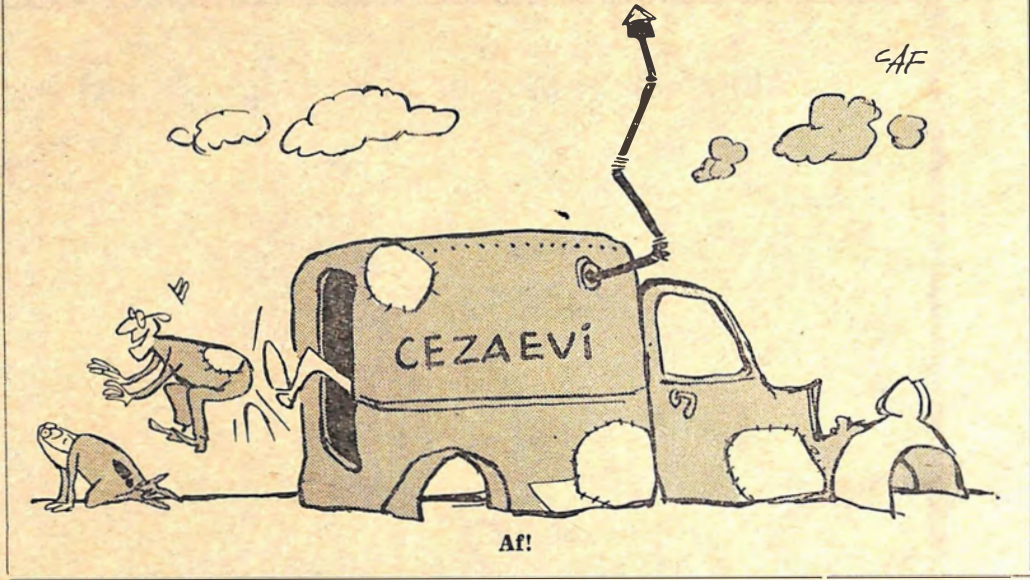
Titreyen ellerimle uzandım. Markadaki tarihe baktım. Rakkamlar yabancı biri yazı! Belki de hakikaten o müşterinin kendi yazısı!.. Kesinlikle böyle söylüyor o! Ben yanlışlığı ihtimalini de söyleyecek oldum. Külotu burnuna doğru götürdü, hafifçe kokladı:

«— Hayır! diye bağırır hiddetle. Gözlerim yanılma burun deliklerim yanılmaz!..»

Bütün cesaretimi toplayarak:

«— Beyfendi, dedim. Biz bütün eşyalarımızı Avrupadan getiririz! Siz bir defacık da, bu hususu hamfendiden sorsanız, biryanlılık olmasın!..»

Terkedilmiş cezaevi arabasında iki yıldır oturan bir aile sokağa atıldı. — Gazeteler —

Parasını bile vermeden külotu cebine sokup çıktı dükkândan. Bir saat sonra eskisinden daha hiddetli içeri girdi.

«— Karım evde yok şimdi. Akşam bunun hesabını ondan da soracağım, fakat karımdan evvel sizden soracağım hesaplar var!» diye bağırmağa başladı.

Sizin Avrupada olduğunuzu ne kadar söyledimse inandırmadım. Şu anda bir iriyarı arkadaşla beraber dükkânın önünde dolaşıp duruyorlar. Elini arasına cebine sokup bir şeyle oynuyor. Silâh mı var, yoksa gündüz dükkândan aldığı külot mu, bilmiyorum. Ne yapmak lâzımsa söyleyin Memedali Bey, ben çok fenayım!..

Fifi'nin telefondaki sesi titriyordu. Hoş ben de çoktan titremeye başlamıştım korkudan. Sanki sesi mi duyacaklarımı gibi fısıltı ile:

— Fifi yavrucağım, dedim, sen yine benim Avrupada olduğumu söyle! Yarından sonra zaten söylediğin yalan olmayacak!.. Eğer fazla korkuyorsan dükkânı hiç açma.. Yahut birine devret ve ortadan kaybol!.. Ben sana devir yetkisini taşıyan bir vekâlet! hemen postalayacağım. Anlaşıyor ki bu işin tadı kal-

madı. Başımıza bir belâ gelecek galibâl!.. Hadi Allahasmarladık Fifi!

Butik Mimali sayesinde kazandığım paraları aylarca Avrupada yedim. Korku belâsı bir türlü dönmüyordum. Külotun sahibesini, kocası biraz sıkıştırınca bütün hakikat meydana çıkacak, ondan sonra mağazadaki eşyaların içyüzü artık belli olacaktı. Vurulmak, öldürülmek şurda dursun, böylesine çirkin bir skandaldan sonra en uzun bir aylık sevgililerimin de güvenini yitirmiş olacaktım. En iyisi elimdeki para bitene kadar Parisle Roma arasında mekik dokumaktı.

Bir yıl sonra yurda döndünce bir gün yolum bizim eski dükkânın bulunduğu semte düştü. İçimde korku ile karışık bir merak, «Butik Memedali»nin yerinde yeller estiğini sanarak yürürken bir de ne göreyim: Bizim dükkân eskisinden daha renkli vitrinleriyle pırıl pırıl. Yalnız büyük camın üzerindeki yazı «Butik Fifi» olmuş.

Ürkek adımlarla yaklaştım. Gözlerim vitrinlerin gerisinde Fifiyi

ararken sarışın iki genç kıza karıştı. Hiçbiri Fifi değil!

İçeri girdim. Önce müşteri gibi eşyalara bakındım. Bakalım beni tanıyan çıkacak mı diye düşünyordum bir taraftan. Ne kızlar beni tanıyordum, ne ben kızları tanıyordum. Dayanamadım sordum:

— Eskiden bir Butik Mimali vardı, kapandı mı o?

Uzun boylu olan sarışın:

— Evet, dedi. Çoktan kapandı Butik Mimali. Sahibi borçlu olduğu için iflâs etti. Şimdi mağazayı Feyhan Hanım işletiyor!..

Tam o sırada dükkân Fifi, bugünkü Feyhan Hanım içeri girmez mi?

Neredeseeeee o eski tezgâhtar Fifi!.. Muhteşem bir hanım olmuş «Feyhan Hanım» olmuş bizim sevimli kız!..

Neredeseeeee küçük dilini yutacaktı:

— Ooooo Memedali Bey!.. diye heyecanlandı. Ne zaman döndünüz Avrupadan? Ne oldu, başınıza bir tehlike gelmedi ya o işten?..

Sonra dişi dişi bir kahkaha attı:

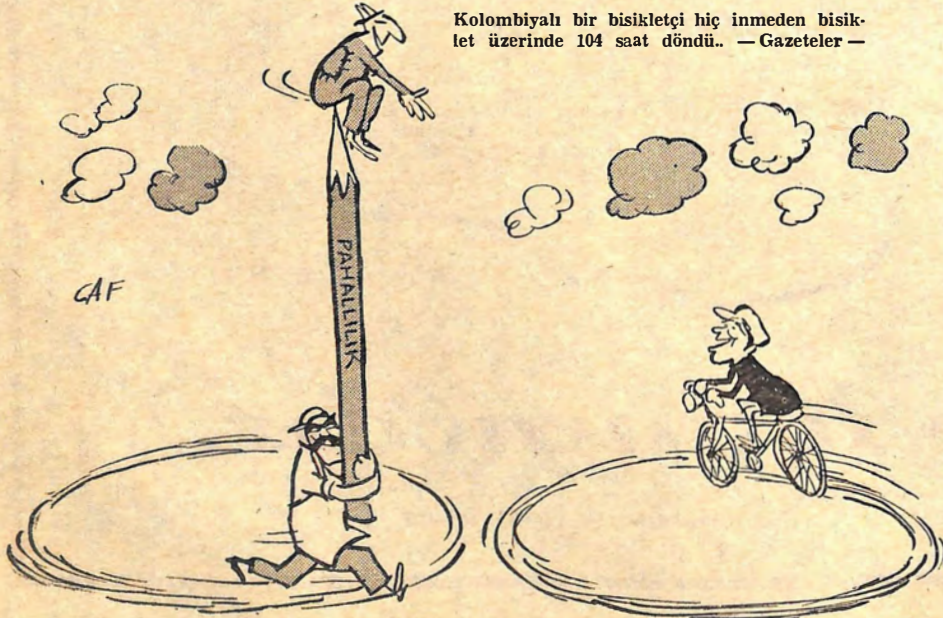
— Nassssssssss! diye söylendi. Hâlâ koleksiyon merakınız devam ediyor mu? Dua edin ki size telefonda söylediklerim sadece bir şakaydı!.. Dua edin ki markası imzalı külotu, sahibinin kocası değil, sahibinin küçük kardeşi Fifi tanıdı bu dükkânda!.. Yoksa hâpı yuttuğunuzun resmîydi!..

— Demek söylediklerin şakaydı ha?..

— Şakaydı, evet ama, gerçek şaka!.. Ablamın külotunu ben tanımasa idim de, eniştem gelip burada görseydi ikimiz de hâpı yutar-dık. Halbuki ben geçmiş yıllarınız içinde ablamla ilgilendiğinizi bile bilmiyordum!.. Nereden aklıma gelirdi ki Bursadaki ablamın külotu, Butik Mimali'de elime geçecek?.. Külotun markasında eniştemin el yazısı ile atılmış tarihi görmeseydim yine inanmazdım!.. Ablam, biraz sıkıştırınca bana her şey anlattı. Sizin koleksiyon merakınızı da, onunla olan bütün hikâyenizi de öğrendim!.. Ama görüyorsunuz ki pek az eşya ile bana bırakıp kaçtığınız mağazayı yepyeni bir hale soktum. Hâtranızı da unutmadım. Sizin adınızı kendi adımla karıştırarak «Butik Fifi» yaptım! Haydan gelen huya gider derler Memedali Bey, dii mi? Bu sefer haylardan gelen huylara gitti!.. Ne yapalım, sağlık olsun!.. Var mı elinizde yeni bir şeyler? Şöyle koleksiyon işi parçalar?.. İyi fiatla alırım!.. Ama markaları yazılı olmamak şartıyla!..

Şenol BELİ

15

— O da bir şey mi?.. Biz senelerdir bu kazık üzerinde dönüyoruz!..

Altinyıldız'ın meşhur Nisan-Ekim (yazlık) çeşitlerinden...

2 yıldır kapışılan
hakiki manâda Terylene* kumaş

ALTINYILDIZ
'TERYLENE'

Yeni renk ve desenlerle hazırlanan
mahdut bir miktar
piyasaya dağıtılmıştır.

*ALTINYILDIZ Terylene kumaşının imalinde, kumaşın en
mükemmel şekilde olması için Imperial Chemical In-
dustries (ICI) Fabrikalarının şart koştuğu yün ve tery-
lene ipliği karışım normları aynen uygulanmıştır.

Altinyıldız

Avrupa'da aranan yerli kumaşlar

(Manajans: 327—60)

Zil Kemal öksüre öksüre darsa-
neden kaçtı da kurtuldu.

Yani her insanın sinirlendiği bişey
vardır. Cezaevinde tanıdığım bir
siyasî tutuklu vardı, o da aralık ka-
lıp da esintiyi gıcırdayan kapıya
çok sinirlenir, deli olurdu. Benim
de en sinir olduğum şey, sokaklara
tükürenlerdir. Böylesini gördüm
mü, deli olurum. Bu yüzden kaç ki-
şiyse başım belâya girmiş, kavga
etmişimdir.

O günlerde gazetelerden birinde
bir yazı okumuştum. Sevdiğim bir
yazar, İstanbullu hemşerilerin şe-
hirlerini seviyorlarsa, fahri müfet-
tişlik yapmaları gerektiğini yazıyor-
du. Belediye memurları, müfettiş-
ler yetmez, diyordu. İstanbul'u se-
ven hemşeriler, şehri kirletenlere
karışmalıydılar. Yerlere çöp, kâğıt
atanlara, tükürenlere karışmalıydı-
lar. Yazı çok hoşuma gitti. Yazarı,
tam benim kafamda biri...

Taksim'den Harbiye'ye doğru yü-
rüyordum. Güzel bir bahar havası-
ydı. Önümde bir adam koşuyordu.
Ben önümdeki adamın hiç farkında
değildim. Ama adam, biyandan ko-
şarken, biyandan da gırtlığını hır-
lırlarla temizliye temizliye yerle-
re tükürmeye başlayınca adamın
farkına vardım. Pis herif! Hem ko-
şuyor, hem de hiç durmadan içinin
ağdığını yerlere saçıyordu. Deliye
döndüm. Arkasından koşup koluna
yapıştım.

— Efendi, yerlere ne diye tükü-
rüyorsun? diye bağırdım.

Adam iriyarıydı, hem de çok iyi
gıymıli biri. Kolunu elimden kur-
tarmaya çalışarak:

— Dur yahu, otobüse yetişe-
ğim... İsim var... diyor.

Ben koluna yapışmıştım, bırak-
mıyordum. Herkesin işi yok, ordan
geçenler hemen yanımda, yöremizi
çevirdiler.

— Neye tükürüyorsun yerlere?
— Sana ne be?
— Ne demek sana ne?
— Bırak elimi... Niçin yerlere
tükürdün?

— Sen karışamazsın.
— Karşırsın ben...
— Yahu, bırak... İsim var...
— Önce hesap ver bakalım...
— Çattık belâyâ... Bırak be, oto-
büs kaçıyor...

Bizi çeviren kalabalık artmıştı.
Doğrusu ben de işi ileri götürdüm
anlamıştım ama, bikere baş-
ladığım için, herifi nasıl bırakaca-
ğımı bilmiyordum. Biz adamları ileri
geri çekişip dururken:

— Sen müfettiş misin yahu? dedi.
— Evet müfettişim, var mı bir
diyeceğin? dedim.

Okuduğum gazetede yazının et-
kisinde kalmış olacağım: Belediye-
ciler yetişmez, her hemşeri birbiri-
nin fahri müfettişi olmalı...

Adam, benden kurtulmak için:
— Madem ki müfettişsin, ceza ya-
zarsın o kadar... Kaç paraysa ve-
reyim, bırak yakamı yahu... İsim
var...

Diyerek, cebinden bir on lira çı-
karıp fırlattı, koşmaya başladı. Ben
orda bir akılsızlık yapıp, parayı
bırakıp gitmem gerekirken, yerdan
parayı alıp, adamın arkasından ses-
lendim:

— Heey, dur bakalım...
Adamın gerçekten yetişilecek ace-
le bir işi olmalı ki, rüzgâr gibi ko-
şup gitti. Ben adamın arkasından
koşarken kalabalık da benim ar-
kama takılmıştı. Bir el bileğime
yapıştı:

— Sen ne müfettişisin arkadaş?
— Sana ne?

— Ne demek sana ne?

Demin koluna yapıştığım adamın
durumuna bu sefer ben düşmü-
ştüm. Kalabalıktan biri:

— Gazetelerin yazdığı tükürük
müfettişi işte bu olacak... diye alay
ediyordu.

Bir kadın:

— Vay dolandırıcı vay, tükürük
müfettişiyim diye herkese ceza ke-
siyor ha... dedi.

Tam belâyâ çatmıştım. On lirayı
tutan elimin tırtır titremesinden
büsbütün kuşku landılar.

— Poliiis, poliiis! diye bağırın-
lar oldu.

Şuracıkta bağırta bağırta kör de-
tereyle adam boğazlasalar, bitek
polis bulunmadıktan başka, bitek
yurttaş kurtarmaya gelmezken, üç
yandan birden üç polis koşarak
gelmediler mi!

— Bu adam belediye müfettiş-
yım diye yere tükürenlerden para
cezası alıp parayı cebine atıyor po-
lis efendi...

Polisler, arkamıza takılmış tanık-
lar kalabalığı önünde beni karakola
götürürlerken kendi kendime «Elin
adamı yere tükürmüş sana ne ulan!
İsterse işesin, isterse şey yap-
sın! Sana ne?» diye içimden söylenip
duruyordum.

İşte benim tükürük müfettişi ola-
rak yakalanışımın hikâyesi böyle-
dir. Yalnız bu olayda şansım yürü-
dü. Suçüstü mahkemesinde, haya-
tımda ilk defa sabıkalı bir sahteci
olduğum anlaşılmadı ve tutuklan-
madan kurtuldum. Belki de şik e-
bisem yüzünden kurtuldum. Para
kefaleti vererek bu vartayı da at-
lattım. Dava yürüyecekti, ama ben
serbesttim. Gazeteler «Son günler-
de İstanbul sokaklarında kendileri-
ne belediyenin tükürük müfettişi
süsü vererek, yere tükürenlerden
para cezası kesen bir takım açık-
gözler, bu yeni dolandırıcılık yo-
luyla yeni bir iş sahası açmışlar-
dır» diye yazıyorlardı.

Tutuklanmamamın sevinciyile mha-
keme salonunda çıkmıştım, adli-
ye koridorunda, çok eski hapisane
arkadaşlarımdan biriyle karşıla-
ştım. Şu tesadüflerin hayatta rolü

TEK DELİK

çok büyüktür kardeşim. Tesadüf-
ler insanı kiral da yapar, köle de...
Benim başıma gelenler, tesadüfle-
rin bana oynadığı oyunlar bir acı-
ptır. Tesadüflerle ben önce çok iyi
durumlara yükselirim, sonra aynı
tesadüflerin sonucunda başıma gel-
medik belâ kalmaz. Bu, hep böyle
olmuştur. Onun için ne zaman ta-
lih yüzüme gülmüşse, acaba sonun-
da nasıl bir felâkete uğrayacağım
diye beni bir korkudur alır. Aşın-
da, başlangıçta yüzüme gülen tesa-
düflerin felâketle sona ermesinin
bitek sebebi var: Benim sabıkalı
oluşum, bikere sabıka defterine
girmişim ya, artık kurtulamam.

Adliye koridorunda karşılaştığım
hapisane arkadaşım da sevinç için-
deydi. Çünkü, bir dolandırıcılık sa-
nikliğinden beraet etmişti.

Bu arkadaşım, papelci ya da pa-
pelatör denilen dolandırıcı sabıka-
lılardandı. Papelcilik nedir, bilir mi-
siniz? Bunların para makinesi var-
dır. Öyle bir makine ki, para yapı-
lan cinsten iyi kâğıt bulunursa, ma-
kineye yüz lira koyarsan yüz lira,
bin lira koyarsan bin lira basar
kâğıtlara... Kâğıtları, para boyun-
da kes kes makineye koy. En üste
bir tane sahici para koyacaksın.
Dört-beş saat böylece duracak.
Sonra makinenin kolunu çevir
dur. Kol çevrildikçe, makinenin a-
ğzından kâğıt liralara çıkar: yüz li-
ralık koymuşsan yüz liralıklar, beş-
yüzlük koymuşsan, beşyüzlükler çı-
kar. Yalnız, model olarak konula-
cak kâğıt paranın hiç kırıksız, te-
miz olması gerekir.

Tavcılar, enayiye bulur. Dolandır-
cılarının ve hırsızların dilinde «enayi»
yolunacak, parası çarpılacak adam
demektir. Bu enayileri bulup kıva-
mına getirenlere de «tavcı» deni-
li. Tavcılar, buldukları enayiye ga-
yet gizli bir sır verirler:

— Bir arkadaşım var, Avrupadan
bir makine getirmiş gizlice. Ma-
kineye kaç lira basarsan o kadar
para alıyorsun, görmek ister misin?

— Aman nerde?

Gidip bakıyorlar. Papelci, maki-
neyi gösteriyor. Enayinin gözü ö-
nünde ilk denemeyi yapacaklar.
Enayi, her enayi gibi, dünyanın en
açıkgözü olduğuna inandığından,
ne olur ne olmaz diye ilkönce ma-
kineye bir on liralık koyar. Ertesi
sabah gelip sonucu göreceklidir.
Enayinin gözü önünde «papelasyon»
makinesini kitleyip anavartı da
enayinin eline veriyorlar.

Ertesi sabah enayi geliyor, ortak-
ların gözü önünde, elindeki anah-
tarla kilidi açıyor, makinenin ko-
lunu çeviriyor ki... Allah, Allah!..
Allah Allah!.. On lira, bir on lira
daha doğmuş. Gıcır gıcır iki on
liralık makinenin ağzından düşü-
yor. Yahu şu gavurun icadına bak!
Aman bu makineyi devlet bir eli-
ne geçirirse, milleti paraya doyurur.

Enayi:

— Tamam arkadaşlar, diyor, ben
bu işe inandım.

— İnandınsa bu sefer yüz lira
yatr, yarın gel, iki yüz lira al!

Enayi, dünyadaki açıkgözlerin
teki olduğundan, havadan yüz lira
kazanmak için bir gece beklemeyi
çok buluyor.

— Aman arkadaşlar, diyor, beşbin
yatırak ki devintesi gün gelek beş
bin daha kazanak... Ahım burda,
makinanın başında bir merasim
töreni yapak. Rakı alak, şarap alak,
içek... Peynir ney alak. Kavun, kar-
puz alak, yarık yiyek!..

Beş bin liralık kâğıt parayı yatı-
rıyor makineye. Ama gözü doyma-
dığından:

— İki dene beş binlik yatırak ki,
devintesi gün on bin kazanak! di-
yor.

— İyi, yatırak! diyorlar.

Enayi:

— Durun öyleyse, pangadan gi-
dip para çekek! diyor.

Bankaya giderken enayiye birisi
uyandırır diye korkuya düşüp:

— Bu makinenin bir kötü huyu
var, diyorlar, ancak bitek para ba-
sıyor. Bütün bir onbinlik varsa ya-
tır, yarın gel, onbin daha al! Ama
iki tane olmaz!

Enayinin üstünde en büyük para
bir tane beş binlikmiş. Yatırıyor
beşbini. Çok açıkgöz olduğundan:

— Aman anahtar verin! diyor.

Sonra birden ekliyor:

— Aklınıza kötü bişey gelmiye.
Töbe, güvensizliğimden değil...

— Ne demek!.. İnsanlık hâli: ö-
lüm var, kalım var! Al anahtarı,
elinle kitle makineyi arkadaşım...

Enayi bütün gece milyonerlik rü-
yası yaşıyor. Her gün on bin lira.
Yarısı makina kirası, ilâç parası
ve öteki ortakların, kendisine ka-
lıyor beşbin...

Oturduğu yerde günde beş bin
lira gelir... Sevinçten uykusuz ge-
cen gecenin sabahı, gün işirken
sokağa fırlıyor. Doğru, papelasyon
makinesinin bulunduğu Tahtakale-
deki han odasına. Besmele çekip
kapıyı tıklatıyor. Ses yok... Vuru-
yor kapıya. Kapı duvar. Bekliyor
gelen yok...

(Devamı var)

(İlançılık: 1691—58)

CEYMİS BONT

Çizen

BULEN
SEREN

(2)

CEYMİS'İN KEYFİ GİCİR, GÜLÜMSÜYOR...

YETER Mİ?... YOKSA DAHA KASİYALIM MI?..

SUZİNİN MERAMI CEYMİS'İ KÖRÜKLEMEK!

HAZIR ANTRENMAN FIRSATI BULMUŞKEN..

HERİFLERİ ÜÇ KİŞİ GÖRÜNCE SEVİNİMTİM... ÜÇÜN BİRİ BİLE DEĞİLLERİMİŞ MEĞER!

ÖNCEDEN KONUS-
TUĞUMUZ GİBİ... İŞTE
HESABINIZ!..

HESAPTA DA-
YAK YEMEK
YOKTU
AMA...

BU OYUNU KİMİN ÇEVİRDİĞİ ÇAKILDI İŞTE! SEVGİLİ CEYMİS'İ SIKILMASIN DİYE, BU ÜÇ SERSERİYİ SUZİ KİRALAMIS MEĞER...

ONLAR AÇMAZSA BEN AÇARIM ŞE-
KERİM!..

N'OLUR SUZİ, Bİ-
RAK TA BENİ, BEN-
LİĞİME KAVUŞA-
YIM BİRAZ...

CEYMİS'İN BU
FİRAKLİ SÖZ-
LERİ, SUZANA
YEMekten
FAZLA DOKU-
NUR...

CEYMİS, SEVİN-
TEN NEREYE EL
ATACAĞINI SA-
ŞIRIYOR...

KUM TORBASINA TAKILAN
KELLELER.

KUM TOR-
BASİ.

BENLİĞİNE KAVUŞMA İZNİNİ KOPARAN CEYMİS, ODASINA KOŞUP, HE-MEN ANTRENMANLARA BAŞLIYOR.

GECE YARI-SINA DOĞ-RU, ESRA-RENGİZ BİR CAN-TALI ADAM CEYMİS'İN KAPISINI ÇALIYOR.

ZİLE BAĞLI TELE-VİZYON ALICISI...

KİM BU YAHU?... GÖZÜME HIÇ TE YA-BANCI GELMİYOR!

GELMEZ TA-Bİ?... ANTREN-MAN YAPTI-ĞI KELLELER-DEN BİRİ DE ONDAN!..

HAFTAYA:
ZINDAT

FAŞİK CÜMBÜŞLERİ!

PEK ziyade sevgili arkadaşım Kel Memet, Alamanya gurbetine gettin gideli her Allahın günü senin sözünü ediyoz ya doğrusu mektüp falan yazacağım yögüdü. Geçenlerde bi gazatada çekirmiş olduğun hüsnüeh-lâka mogayir fotugraf tasvirini gordüm, ondan kelli yazıyom. Ve de köyümüzün milli idare ilen seçilmiş muhtarı olaraktan duruma müdaliye yetkimi gullaniyom.

Gelelim fotugraf meselesine. Hani oradaki Faşik cüm-bişlerinde çektiirdiğin fotugraf... Sen sarı bi gariya sarılmışın, söylemesi ayıp öpiyon da, başka bi gorpe garı da sana sarılmış... Ulen kel deyyus, burada Kel Memet, Uyuz Memet diyerekten kimsecikler yüzüne bakmazdı da, boy-nunu bükerekten «Allah büyüktür» derdin. Dimek bi bildi-ğin varmış!

İlâkin böyle tasvir çıkarıp gazataya vermek namuslu bi adama yakışır mı len?!.. Hüsnüeh-lâk sahibisi bi adam daha beterini yapıcak ama gizli yapıcak. Elli denesinnen düşüp galkıcan ama gimse duymicek...

Hepsi bir yana da partimizin itibarını düşürüyon. Ne de olsa burdaykene gayretin geçti partiye. O sayede sırada bekliyen başkalarını evleleyip tezinden Alamanya'ya gettin. Burada yogsun ama partimizin galbinde yaşıyosun. İşte bu sebeptendir ki partimizin iki ayağını bi pabuca soktun. Vaziyeti zor idare ettik. Annadıvireyim de oku.

Halk Partili Solak Memiş almış o gazatadan bi dene.. Gahveye o getirdi. Getirip burnumuza dayadı da:

— Nah, dedi. Alın da, sizin dini bütün adamlarınızdan Kel Memet n'ediyo gozintizle görün...

Baktım ki sen! Beynimden vurulmuşa döndüm.

— Bakalım o mu len?! dedim.

O deyyus guldü de:

— Bizim vilâyatın Selvili koytinde bu herüfün dıpkısı bi Kel Memet daha var mı acep? İresmin altına bi baksana ağa! dedi.

Ulen rezil, bütün şecereni dökmüşün gazataya!

Ben bu Solak Memiş deyyusuna ne diyeyim şincik di-yerekten ter dökerken bereket virsin bizim partiden Ayı Musa imdamıma yetiştii. Onun gafası daha bi çalışıyo böyle siyasetlik işlere.

— Bu işte gominiz barmağı var, dedi.

Solak Memiş:

— Gominizler hiç bulamamışlar da bizim Kel Mernedi mi barmaklamışlar? diyecek oldu.

Bu kez Ayı Musa onun üstüne yürüyerekten:

— Dimek sen Gominizleri himaya ediyon ha! Şincik ben sana gösteririm Gominiz poropogontosu yapmayı! dedi.

Solak deyyusunun da çenesi durmuyo:

— Gaba guvvet gullanmayalım, dedi.

Ayı Musa büsbütün gazaba geldi:

— Ulen! dedi. Sen Türk milletinin guvvetine nasıl gaba dersin! Çiğnerim ulen seni!..

Araya girdiler de Solak Memiş usulca gapıdan kıra kaydı. Ayı Musa'yı güç halle yatıştırdık, çevirdik. Yerine oturuken:

—Bunnarlan da hiç fikir münakaşası yapılmıyor bilâder, hemen oturumu terk ediyorlar, dedi.

Gardaşım Memet,

Burada mektubuma son verirken, öyle fotugraflar çek-tirip gazatalara vermemeni tekrardan tembih iderim.

Buralarda partililikten yana çok hevadisler var. Şayet o garıların çıplak tasvirlerinden birgaç dene gönderirsen gonu gomşuya el melmeketlerinde ne gibi ehlâksızlıklar ol-duğunu anlatıp sayende vatana hizmet iderim.

Baki selâm.

Çamdere Muhtarı: Mümin Yemilgil

Kenan AKINCI

daha iyi
yazmak için

PARKER

Quink
mürekkebi
kullanınız

(İlâncılık: 2070—59)

AKBABA

Haftalık Siyasî Mizah Mecmuası

SAHİBİ:

Ergin Ortaç

Yazı işlerini fiilen idare eden:

Kadri Yurdatap

Dizildiği ve basıldığı yer

Akbaba Matbaası

Sekreter: Selâmi M. Yurdatap

Abone bedeli: Yıllığı 50 Altı aylığı 25 lira. Yabancı memleketlere yıl-lığı 100, altı aylığı 50 lira. Uçakla gönderilecek abonelerden uçak mas-rafi ayrıca alınır.

İDARE YERİ:

Divanyolu Klodfarer caddesi,

No. 8-10 Daire: 3. İstanbul

İLÂN FİATİ: Kapak içi, santimi

20 lira, iç sayfalar 30 liradır.

Bu gazete Basın ahlâk yasasına uymayı taahhüt etmiştir.

Fiatı: 100 kuruştur.

Salonunuzu hakiki bir
tabloyla süslemek mi
istiyorsunuz?..

**BÜLENT ŞEREN'İN YAĞ-
LIBOYALARI AYGÜN MA-
ĞAZASINDA SATILIYOR!**

Adres: Babıâli, Ankara
Cad. No: 105

(AK—61)

**BASIN
İLÂN KURUMU**

YURT İÇİ VE YURT DIŞI REKLAMLARINIZ İÇİN

HİZMETİNİZDEDİR

Genel Müdürlük:

Çağaloğlu, Türkocağı Caddesi No. 4
İstanbul

Telefon: 27 66 00 - 27 66 01

Telegraf adresi: BASINKURUMU

(Basın: 8973—57)

Milletler Gülüyor

Sekreter

Adam yeni evlendiği genç güzel karısına:

— Mademki cici sekreterimle evlenmiş bulunuyorum, dedi, bundan böyle onun yerine birisini bulmalıyım!

— Bu hususu ben de düşündüm diye atıldı karısı.

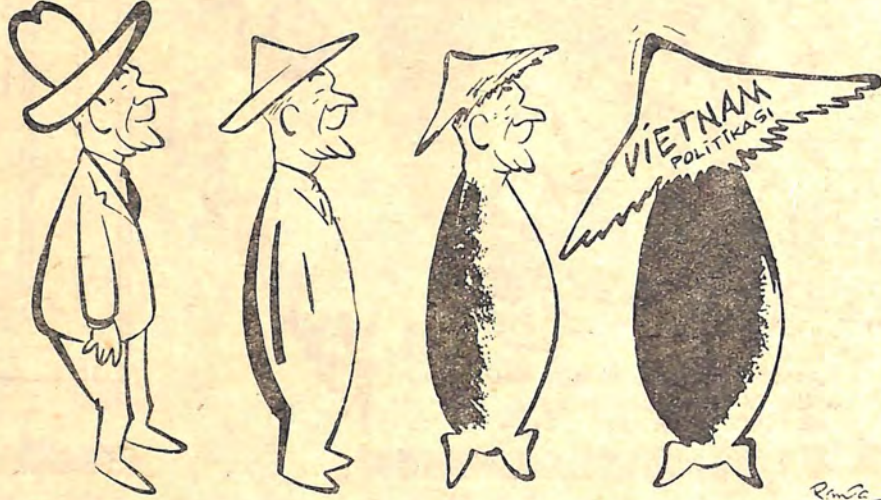
Çok iyi tahsil etmiş biri bu mevkie nazmet olabilir ne dersin?

— Fevkalâde! Yani aklına fena bir şey gelmesin cicim, sırf müşterilerimi düşünerek bu kelimeyi sarfettim.

— Üstelik de güzel hem de ağzı sıkı bir sekreter üstelik iyi araba kullanır mükemmel dans bilir... Sesi harikulâde..

— Peki, adı nedir?

— Gaston!!

Amerika, Vietnam'da tutumunu değiştirdi!

Yazısız

İnciler

Sabah, kadın uyanır uyanmaz, kocasına gördüğü güzel rüyayı anlatmağa başladı.

— Sevgilim, rüyamda sen bana hakiki incilerden yapılmış çok şık bir kolye hediye ediyordun. Bunu neye yorarsın?..

Koca, mânalı bir gülümseme ile:

— Bu akşama görürsün! dedi.

Kadın o gün binbir hayal kurarak akşamı zor etti. Saat tam beşte kocası geldi. Elinde ufak bir paket vardı onu karısına uzattı. Beriki heyecanla açtı ve içinden «Rüyalarınızın yorumu» adlı zarif bir kitap çıktı.

Hesap

İki emekli memur, kahvede, hayatlarının son anlarında geçmişini anmakla teselli buluyorlardı. Biri ötekine sordu:

— Emekliye ayrıldandan önce ne yapardınız?

— Muhasebeciydim!

— Aman ne monoton hayat, günler, haftalar, aylar, yıllar boyunca hesap yapmaktan hiç canımız sıkılmadı mı?..

— Hayır katiyen! Hiç bir zaman aynı rakamı bulmazdım ki...

Bir Fransız fıkrası:

Cennetlik

Cennetin bekleme odasında iki kadın Aziz Pierre tarafından sorguya çekilmek üzere bekliyorlardı. Sıra onlara gelince haber verildi ve Aziz Pierre konuştu:

— Biz, buraya namuslu hayatlarında hiç hafiflik yapmamış kadınları kabul ediyoruz. Sizler de öyle misiniz?

Çirkincesi:

— Ben öyleyim Peder! dedi. Her zaman namus timsali idim. İspatı kolay. Hiç evlenmedim, 25 yaşında da öldüm!

— İşte size cennetin anahtarları dedi Aziz. Koridorun ucundaki soldaki kapı!...

Sonra gözleriyle güzel ve şuh olan kadını sorguya çekti:

— Ben bu konuda hiç ciddi olmadım dedi, 15 yaşındanberi çılgınlar gibi yaşadım! Bütün erkekleri sevdim ve onları mes'ut ettim.

— Çok iyi dedi Aziz Pierre. Ne yazık ki, bu durumda cennetin anahtarlarını size veremeyeceğim! Ama odamunkini alırsınız?...

Kadınlar

Bir Fransız mizahçısı şöyle der: «Kadınlar çeşitli yaşlarda tıpkı bir dünya haritasına benzerler. Meselâ:

15—20 yaş arasında, Siyahı Afrika gibidirler: bâkir ve keşfedilmemiş!

20—30 arasında, modern ve yeniliklerle bezenmiş Amerika'ya benzerler!

30—40 arasında Asya gibidirler: sâkin ve esrarlı.

40—50 arasında Fransa'yı andırırlar: biraz hırpalanmış ama hâlâ rağbettedirler!...

50 den sonra Okyanusyaya benzerler. Ondan herkes bahseder ama kimse gidip görmek istemez!...

— Bir sekreter arıyormuşsunuz...
— Çok geç kaldınız bayan.. Görüyorsunuz, aldık!

—AMAN GEL, GEL... MALA BAK!
—BEN BİKTİM GÖRMekten... ON
SENELİK KARIM!

Dünya

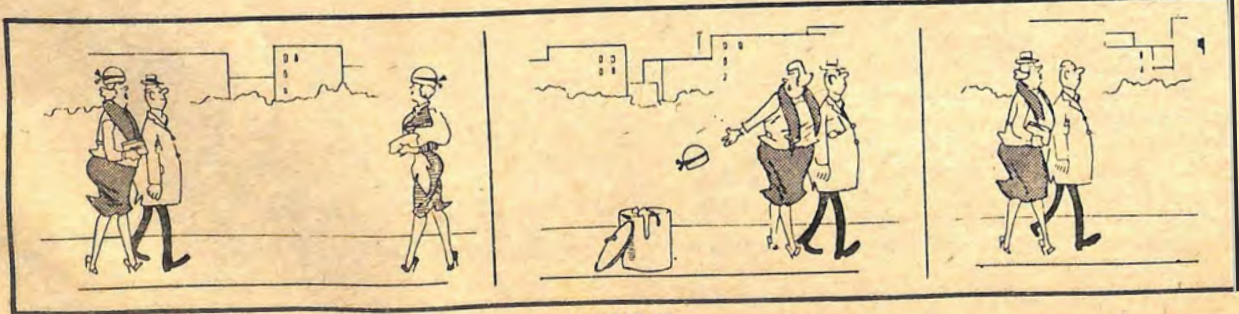
Karikatürleri

YAZISIZ

—YOK KÜÇÜK HANIM, BENİM YAŞIMDA BİR ADAM SİZE ANCAK AYDA BİR DEFA ZAM YAPABİLİR !..

YAZISIZ

Akhaha

— Çok rica ederim, şu oğlana bir tokat at!